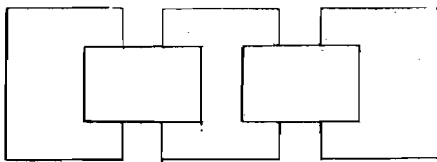

DE VREDE VREDE VI

TIJDSCHRIFT VOOR INTERNATIONALE POLITIEK EN VREDESPROBLEMEN - 14e jrg. nr. 101-maart 1971

Roger Raveel

Omslag :

Reproductie van
ROGER RAVEEL

geboren te Machelen/Leie
15 juli 1920.

V R E D E

Tijdschrift voor internationale politiek en vredesproblemen.
Uitgave van het Vlaams Comité van de Belgische Unie voor de Verdediging van de Vrede

maandblad 10 nrs. per jaar

REDACTIE-BEHEER
PUBLICITEIT :
136 Bagattenstraat 9000 Gent
prk. : 10.112.88. BUVV Vlaams
Comité Gent
tel. 09/23. 82. 52

LEESGELD
140 fr. per jaar - 15 fr. per nummer
Steunabonnement : 300 Fr.

verantwoordelijke uitgever :

M. Vanderborght
Houwaertplein 14
1030 Brussel

drukkerij GAKKO s.v.
Gent.

REDACTIE EN MEDEWERKERS

Bailleul Theo, Burghraeve
Paula, Ceunick Danny, De
Bleecker Eric, De Smet Chantal,
De Schuyter Jo, Hofman Willy,
Marechal Griet, Tanret Michel,
Verwest Jan, Wolstijn Bob.

LAY-OUT
Van Muylem Elie

REDACTIESECRETARIS
De Vlieghe Wilfried

HOOFDREDACTEUR
De Smet André

VASTE MEDEWERKERS
Ruyslinck Ward, Schmidt Staf,
Van Calsteren Jan, Wolles Jos.

Centrum voor UNO-recht
(V.U.B. Brussel)
Centrum voor Latijns-Amerika
(Roermond)

“Vrede” wil de spreekbuis zijn van al diegene die - door dege-lijke informatie of voorstellen - een bijdrage willen brengen tot de internationale ontspanning.

De redactie doet dan ook beroep op de medewerking van al diegene die hiertoe kunnen bijdragen.

Ook de lezers van “Vrede” kunnen hieraan hun medewerking verlenen.

De ondertekende artikels beantwoorden dan ook niet noodzakelijkerwijze aan het standpunt van de redactie.

VREDESFONDS

R. Scheyesmans - Berchem	60 Fr.
“op straat gevonden geld”	
E.Z. - Gentbrugge	120 Fr.
K. De Prez - Gentbrugge	140 Fr.

320 Fr.

Uit de inhoud...

EN ONZE ONAFHANKELIJKHEID ?
A. De Smet

Op de uitkijk : HET P.V. SYNDROOM
Ward Ruyslinck

DE OPROEP VAN BUDAPEST
J.Gaeytot

Centrum UNO - Recht : HET TWEEDE ONTWIKKELINGS-
DECENNIUM van de V.N. : SLECHTE START
R. Sommereyans

Opvoeden tot vrede : DE GREEP VAN HET MILITAIR-
EKONOMISCH COMPLEX OP ONDERWIJS EN KULTUUR.
J. Van Calsteren.

Dokument : HET SHELL-IMPERIUM

Colam : LATIJNS AMERIKA ROEPT OM SOCIALE VER-
ANDERINGEN
J. Van Rysbergen

Even uw aandacht : BRAZILIE
T. Bailleul

EDITO

EN ONZE NATIONALE ONAFHANKE- LIJKHEID ?

Het is om het even : of het nu om Vietnam gaat, Cambodge of Laos, Afrika of het Nabije Oosten, de houding tegenover China, steeds blijft de Belgische houding afgestemd op deze van de V.S.

In de U.N.O. komt het meestal op hetzelfde neer. In de beste omstandigheden zal de Belgische delegatie zich veroorloven zich te onthouden wanneer de V.S. voor of tegen stemt. Een tegengestelde houding kan men echter nooit verwachten.

België is zo in Europa, met Griekenland, Spanje en Portugal, het laatste land dat China met zijn 750 miljoen inwoners niet erkent. Wie herinnert zich ook niet hoe de regering zweeg toen de V.S. administratie, bedrijven uit ons land op de vingers tikte omdat zij landbouw of naaimachines (!) aan Cuba wilden leveren ?

En waren we ook niet de eersten, ja de enigen, om SHAPE en NATO met open armen in ons land te ontvangen ondanks de vele negatieve aspecten die hieraan verbonden zijn ?

Het kan dus zeker niet gezegd worden dat onze regeerders de minste inspanning doen voor het bepalen van een eigen zelfstandige buitenlandse politiek.

Staatsminister Rolin gaf hiervan nog kort geleden een voorbeeld tijdens een colloquium over het 25-jarig bestaan van de U.N.O. Hij wees er op hoe een tiental jaar geleden hij voor het indienen van tekst, vanwege ons ministerie van Buitenlandse Zaken de opdracht kreeg hiervoor eerst de mening te vragen aan de vertegenwoordigers van Engeland, Frankrijk en de Verenigde Staten...

Sommigen zouden nu kunnen denken dat deze onvoorwaardelijke steun aan de Amerikaanse politiek op een of andere wijze gecompenseerd wordt door voordelen op economisch en commercieel vlak. Daar is niets van. Is het niet geweten dat het uranium uit de vroegere Belgische kolonie exclusief en onder de wereldprijs aan de V.S. werd afgestaan ?

Met het recent bezoek van Minister Harmel zijn nog enkele andere problemen om de hoek komen kijken. Stel u voor dat in 1946 een Belgisch-Amerikaans akkoord ondertekend werd waarin is vastgelegd dat "Sabena, slechts in één Amerikaanse luchthaven - New-York - landen mag. Zelfs voor het kleine Ijsland is dit niet het geval ! Alle Amerikaanse luchtvaartmaatschappijen hebben echter wel het recht om, van om het even welk punt in de V.S., Brussel aan te doen en vandaar hun vlucht verder te zetten. Ook in het toenmalige Leopoldstad kregen de Amerikanen landingsrecht.

Dat een dergelijk kontrakt niet van aard was om de Belgische belangen te vrijwaren is zeker voor een kind duidelijk. De transatlantische vluchten van Sabena zijn er dan ook bestendig op achteruitgegaan. In tien jaar zijn

deze zelf van 4 t.h. op 2,21 t.h. teruggefallen. Gezien gemeenschapsgelden worden gebruikt om het deficit van Sabena aan te vullen is het zeker normaal dat de openbare opinie de informatie zou ontvangen waarop ze recht heeft.

Na een lange briefwisseling tussen Eyskens en Nixon heeft Harmel nu getracht, bij zijn bezoek aan Washington voor 'Sabena' ook landingsrecht in Chicago te verkrijgen. Het antwoord is steeds hangende, zodat, volgens "De Standaard" een lid van de Belgische delegatie verklaarde : "dit is een dialoog tussen een grote en een kleine en de kleine heeft niet eens zoals in de cowboyfilms hetzelfde pistool in handen". "l'Echo de la Bourse" schreef : "Het is onaanvaardbaar dat tegenover een trouwe bondgenoot zoals België, inzake luchtvaartproblemen, een clausule wordt toegepast als voor het meest benadeeld land".

Volgens "La Libre Belgique" is het "een discriminatie die niets anders is dan het recht van de sterkste" en dat "Minister Harmel behandeld werd zoals een vulgair minister uit een ontwikkelingsland".

Over het tweede besproken punt - het bevrozen door de V.S. van fondsen die toebehoren aan de "Banque Belge de l'Etranger in China" wist de Minister slechts te zeggen dat de besprekingen konstruktief waren. De openbare opinie kan er dus naar raden. Maar dit is niet alles. In het kader van de atlantische solidariteit is de Nationale Bank van België verplicht steun te verlenen aan de Amerikaanse dollar zodat de V.S. de mogelijkheid heeft hun inflatie bij ons te exporteren.

Tenoverstaan van de ontwikkeling van dit kwaad geven tal van observators uiting aan hun ongerustheid. "La Libre Belgique" schreef kort geleden desbetreffend : "deze onduidelijke situatie heeft tot gevolg dat de Amerikaanse uitgaven in feite gefinancierd worden door de landen van het Europees continent. Dit legt ondermeer uit dat de Verenigde Staten tenoverstaan van België een schuld van meer dan 5,5 miljard te vereffenen hadden bedrag dat zij echter vorige week afrekenden, gebruik makend van de speciale uitgiften. De "Libre" onderlijnt verder dat bij de creatie van de Speciale Uitgiften een dergelijk gebruik niet voorzien was en dat wanneer de Nationale Bank dergelijke verkrachtingen van de internationale regels toelaat dit slechts voor gevolg kan hebben dat wij de Amerikaanse inflatie importeren wat slechts de prijsverhogingen in ons eigen land kan stimuleren.

Uit hogergenoemde vaststellingen blijkt duidelijk dat onze regering niet alleen op politiek maar ook op economisch vlak onze zelfstandigheid steeds meer opoffert. Waarom ? Is het niet uit hogergenoemde gegevens gebleken dat door politieke leiders akkoorden werden afgesloten die indruisen tegen de belangen van gans onze gemeenschap ? Wie heeft daar voordeel bij ? In ieder geval niet de gemeenschap !

A.D.S.

TE ZOT OM LOS TE LOPEN.

EEN ONBELANGRIJKE PARLEMENTAIRE VRAAG.

Nu en dan gebeurt het wel eens dat een minister niet op tijd antwoordt op een parlementaire vraag. Dat betreft uiteraard alleen maar onbelangrijke vragen, in de aard van "hoe komt het dat het Rijk nog altijd geen subsidie verleend heeft voor het maken van een rioolputje op de grote markt van Zoutenaai?". Op 2 februari stonden een paar van dergelijke onbelangrijke vragen in het bulletin van vragen en antwoorden van de kamer, gesteld op 11 juni door Ernest Glinne. Zij luiden als volgt:

1) Is het waar wat generaal V. Werner onlangs aan een tijdschrift verklaard heeft, dat België "volgestapeld ligt met atoombommen"?

2) Welk is de gevarenzone rond de installaties van Casteau, het eerste doelwit voor nukleaire en thermonukleaire wapens, in het geval van gebruik van dergelijke wapens?

We kunnen het minister Seghers echt niet kwalijk nemen dat hij zich met dergelijke futilliteiten niet bezig houdt: de man heeft zoveel belangrijker zaken te doen, zoals bijvoorbeeld doorknippen van lintjes bij zijn nieuwe militaire gebouwen.

Deinze kan op een actief korps de Civiele bescherming rekenen schrijft "Het Volk".

We kunnen hiermede volledig instemmen maar de krant trapt toch een beetje door wanneer ze schrijft: Het is behalve een reddings ook een detectiecentrum, wat betekent dat de groep Deinze bij eventuele ATOOM-OORLOG onmiddellijk kan ingeschakeld worden om gevaarlijke gebieden te lokaliseren...

De militaire autoriteiten van Israël hebben de gemeenteraad van Gaza (400.000 inwoners) ontbonden en de macht overgedragen aan een militair Gouverneur, generaal Aviram. Tot de ontbinding werd besloten, omdat, na afzetting van de burgemeester Raguid-El-Alemi voor onbekwaamheid (...) en weigering van cooperatie, de gemeenteraadsleden niet meer vergaderden...

De Israëliische militaire overheid heeft aan de bevolking één maand gegeven om nieuwe kandidaten in te dienen. Madame Pompidou (niet Pompadour) heeft monsieur le président mogen vergezellen op zijn Afrikaanse rondreis.

Ook de persoonlijke coiffeur, Norbert Ortega, mocht mee.

"Pour le besoin de la cause" et pour le prestige de "LA france" is madame vooreerst haar garderobe gaan aanvullen. In haar koffers werden dan ook de laatste creaties ingepakt van: Chanel, Cardin, Dior, Lapidus, Laroche en Saint-Laurent.

H. Fignares, president van Costa-Rica, is iemand die niet op contestatie gesteld is. Tijdens openingstoespraak voor een Kongres van geologen was een fluitjesconcert losgebroken.

Fignares, ging op de groep af, vroeg wie dit gedaan had en gaf de student die hiervoor de verantwoordelijke was - de zoon van een professor - een vuistslag in het aangezicht.

Toen er reactie kwam vanwege de andere studenten sprong de 17-jarige zoon van de president, revolver in de hand, voor deze jongeren om hun op afstand te houden.

Het Cambodjaans leger van Lon Nol komt eens te meer zijn haat en misprijzen tegenover de Vietnameze bevolking van Cambodja te bevestigen.

Op 15 km van Phnom-Penh werd een Vietnamese begraafplaats met bulldozers omgewoeld om er in de graftomben een munitieopslagplaats in te richten.

Heuglijk nieuws in de beurswereld: de aandelen van Petrofina zijn voor het eerst boven de 4.000 frank gegaan. De vooruitgang van deze dynamische firma is onder andere te danken aan haar moed om te investeren "in politiek onstabiele gebieden" zoals bijvoorbeeld Angola. Maar nu blijkt er olie ontdekt te zijn voor de kust van een ander dergelijk gebied, nl. Zuid-Viëtnam. We raden onze nationale petroleumreus dan ook aan daar te investeren. De risikos zijn er klein, want de investeringen worden er verdedigd door het machtigste leger ter wereld, en de winsten zullen minstens even groot zijn als in Angola. En we moeten toch ook een frankske gunnen aan die arme beurspekulanten, die ook zullen meegenieten van de voordelen van een dergelijke moedige investering voor onze nationale ekonomie.

Ruimtenieuws.

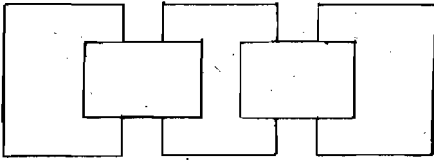
Theo is met zijn staart tussen zijn benen teruggekeerd uit de Verenigde Staten. Hij was vertrokken met de hoop dat, omwille van de Atlantische solidariteit, Europa een stukje zou gekregen hebben van de post-Apollokoek, mits betaling van een deel der kosten natuurlijk. Maar nu blijkt dat onze bondgenoten Europa veel willen doen betalen, en heel weinig ervoor geven. Europa mag zelfs geen eigen communicatiesatellieten hebben, die zijn al beloofd aan een paar Amerikaanse monopolies.

Moraal: knechtjes mogen niet teveel vragen van de grote baas, zelfs als ze een ministerportefeuille beheren.

Nog Ruimtenieuws.

Het historisch museum van de staat Maine (USA) had graag een foto gewild van deze staat, genomen vanuit een satelliet. Maar de Nasa kon die tot haar grote spijt niet leveren, omwille van een of ander militair geheim. Ze hebben het dan maar aan de Sovjetambassade te Washington gevraagd, die hun met genoeg de gevraagde dienst bewezen heeft. (Le Monde, 12 febr. 1971).

OP DE UITKIJK

HET P.V. SYNDROOM

De eerste (en waarschijnlijk niet laatste) vrijspraak in het proces tegen de full-time moordenaars van My Lai heeft, voor zover ik kon vaststellen, niet de minste verontwaardiging of beroering gewekt in de zogenaamde "vrije" wereld. Er is geen zuchtje van humanitaire verbazing opgegaan, geen kreetje van afgrijzen uit de dichte burgerlijke gelederen van weldenkenden.

Beroemde en minder beroemde schrijvers, die anders zo makkelijk publiekelijk grommen en knarsetanden als de schaduw van de censuur over een of ander rood boekje valt, waren niet thuis toen het bericht in de kranten verscheen, en het Humanistisch Verbond was wél thuis, maar gaf geen kik. Het hield blijkbaar zijn kruit droog voor nationale pep-en-poep-schandalen. Ook de vox populi Belgici deed het er zwijgen toe, zoals steeds wanneer zij niet tot spreken gekieteld wordt door de toongevende communicatiemedië of gezaghebbende kulturele clowns. De dappersten aller Galliërs zijn ingedommeld. Klaarblijkelijk worden zij alleen wakker, wanneer Canzonissima de ether ingaat. Een week nadat de ontstellende vrijspraak in het Amerikaanse "schijnproces" (alsof de Russen daarvan het monopolie zouden hebben!) grepen immers niet minder dan vierduizend Belgische onderdanen, spontaan naar de pen om de kandidatuur van majorette Mischa Mara, het "tamboerke" dat zo gaarne naar Dublin zoude gaan, bij de Canzonissima-jury te ondersteunen. Ik heb er haast diaree van gekregen. Vierduizend kleurenkijkers, bedwelmd door de feestelijke bam-bam-bam-geluidjes van een 17-jarig Vlaams lijstertje! En geen enkele "zwartkijker", die de tijd heeft gevonden om zijn ballpoint te scherpen als reactie op de gerechtelijke parodie in de States. Zijn wij gek, achterlijk, amoreel, kleurenblind of gewoon blind geworden? Of zijn wij zo grondig geïndoctrineerd, dat wij een soort van "ludieke hondjes" van Pavlov zijn geworden die beginnen te kwijlen zodra het testbeeld op ons netvlies gaat flikkeren?

Helaas, lieve kijkbuiskinderen, de wereld waarin wij leven is geen fabeltjeskrant, en de kranten die wij lezen in de wereld waarin wij leven zijn nog veel minder fabeltjeskranten. Dat blijkt alweer uit een van die niks-interessante-maar-wetenswaardige berichtjes, "items of news" zoals men dat telex-afval noemt, dat op 30 januari jl. in "Le Soir" verscheen. Een Amerikaans psychiater is, volgens het agentschap A.P., tot de vaststelling gekomen dat de meeste soldaten, die in Vietnam hebben gediend, bij hun terugkeer in de "Great Society" aan een "postvietnamees syndroom" lijden. De eerste symptomen van dit syndroom schijnen zich te uiten in een onvermogen om lief te hebben en te

geloven, en in een diep wortelend schuldgevoel tegenover de Vietnamezen. Tijdens een perskonferentie lichtte de psychiater in kwestie het door hem geconstateerde verschijnsel als volgt toe: "De Vietnamese oorlog is, als gevolg van de moderne opleidingsmethoden waaraan de anti-guerilla-soldaat onderworpen wordt, zo langzamerhand een extreem voorbeeld geworden van de meedogenloosheid, hardheid en onverschilligheid waarmee de rekrut wordt voorbereid op foltering, wreedheden, bloedbaden en ten slotte - al is men daar voorlopig nog niet aan toe - op broedermoord.

Eenn openbaring is dit zeker niet. We wisten al lang, dat de catechismus van de mariniers en de Groene Baretten steunt op het Evangelie van de Haat, op de verloochening van en verachting voor alles wat strijdig is met de Amerikaanse "idealen", lees belangen. Typisch is in dat opzicht het getuigenis van Ken Campbell, ex-korporaal van de mariniers en Vietnam-veteraan: "In de Amerikaanse opleidingskampen voor mariniers is het woord 'Vietnamees' taboe. Wie het durft uit te spreken, krijgt een allesbehalve figuurlijk pak op zijn donder. De rekruten worden verplicht van 'smerige gele spleetogen' te spreken.

In het licht van dergelijke verklaringen zijn slachtpartijen als die van My Lai lang geen "voer voor psychologen" meer. Het Vietnamese Oradour is geen ontsparing, geen inbreuk op de discipline: het is een grondig voorbereid onderdeel van een officieel programma, waarvoor de CIA, het State Department en het Department of Defense (Defense, jawel!) een deel van hun budget ter beschikking stellen. Wie nog niet is ingedommeld voor zijn kijkkast en dus in staat is om nog even verder door te denken, zal meteen begrijpen waarom de Amerikaanse rechtspraak, wil ze helemaal consequent zijn, zich moet verlagen tot een vrijspraak in het My Lai-proces.

Je kunt een arme drommel wel een uniform aantrekken "for the sake of freedom", je kunt de complete handleiding voor de volmaakte sadist in zijn onderontwikkelde hersenkwabben hameren "for the sake of freedom", en je kunt hem vertellen dat al wat een gele huid en spleetogen heeft radikaal van de Aziatische aardbodem moet worden weggeveegd, maar als die stumperd dan "pünktlich" (remember: Befehl ist Befehl!) doet wat hem gezegd wordt, kun je hem niet tot de elektrische stoel veroordelen, zeker niet voor "the sake of freedom". Met andere woorden: je kunt van iemand niet door maandenlange training een wild beest maken, en ten slotte, als hij zich als een beest gaat gedragen, tegen hem zeggen "gedraag je tocj als een mens".

En wat het p.v.-syndroom betreft: dat is zo oud als de Romeinse straat. Zo ik me niet vergis heeft "good old" Tacitus, lang vóór LBJ het incident in de baai van Tonkin ensceneerde en daarmee de lont aan het Vietnamese kruitvat stak, reeds de bovengenoemde symptomen geconstateerd bij de Romeinse "groene helmen" die naar hun penaten terugkeerden.

Ook de middeleeuwse kruisvaarders, die zich "for the sake of Christianity" net zo gedroegen als Nixon's stormgroepen zich "for the sake of freedom" in Z.O. Azië gedragen, bleken last te hebben van een "post-herusalem-syndroom". Dit laatste syndroom heeft mij trouwens geïnspireerd tot het verhaal "De heilige vingerkootjes".

Het aardigste p.v.-syndroom avant la lettre wordt echter beschreven door Henry Miller in zijn roman "De steenbokkeerkring", die in 1939 verscheen, toen Vietnam nog helemaal niet aan de orde was. Ziehier het verhaal van Miller: "Het was in een tram in de Veertiende Straat. Een van onze helden, een knaap uit Texas met een rijtje medailles op zijn borst, zag toevallig een officier op het trottoir voorbijkomen. Het zien van die officier maakte hem razend. Zelf was hij sergeant en waarschijnlijk had hij goede redenen om de pest in te krijgen. In elk geval, het zien van die officier maakte hem zo nijdig dat hij opstond en de regering, de dienst, de burgerij, de passagiers in de tram, iedereen en alles voor rot begon te schelden. Hij zei dat als er weer oorlog kwam, ze er hem met geen twintig muil dieren heen kregen. Hij zei dat hij al die rotzakken liever zag krepen dan dat hij zelf ging; hij zei dat al die medailles waarmee ze hem onderscheiden hadden hem geen reet konden verdorven en om te laten zien dat hij het meende rukte hij ze af en smet ze naar buiten; hij zei dat hij, als hij ooit weer met een officier in één loopgraaf terecht kwam, als een dulle hond hem van achteren zou neerschieten, en dat gold zeer

zeker ook voor generaal Pershing of welke generaal ook. Hij zei nog heel wat meer, met een paar uitgelezen vloeken, die hij daar had geleerd en niemand deed een bek open om tegen hem te spreken. En toen hij klaar was besefte ik voor het eerst dat het werkelijk oorlog was geweest en dat de oorlog ondanks zijn dapperheid een lafaard van hem had gemaakt en dat als hij weer aan het moorden sloeg dit in koelen bloede zou gebeuren en bij zijn volle bewustzijn en dat niemand het lef zou hebben hem naar de elektrische stoel te sturen, omdat hij zijn plicht tegenover zijn medemens had vervuld, wat wilde zeggen: dat hij zijn heilige instincten had moeten verloochenen; en zo was dus nu alles keurig netjes en eerlijk geregeld, daar de ene misdaad de andere uitwist in de naam van God, vaderland en mensheid: vrede zij met U allen."

Een vraagje tot besluit: zouden Amerikaanse psychiaters dan nooit eens een boek van Henry Miller lezen?

Ward Ruyslinck

DE OPROEP VAN BUDAPEST

De "Oproep van Budapest" die, met het oog op het inrichten van een conferentie over de Europese veiligheid, door de landen van het Warschaupakt in maart 1969 werd gelanceerd, ontving in het Westen, op enkele uitzonderingen na, een goed onthaal. De meest gereserveerde opinies hebben de wens uitgedrukt deze conferentie degelijk voor te bereiden en zij hebben elke voorafgaande voorwaarde afgewezen maar de medewerking geëist van Canada en de Verenigde Staten.

De regeringen van de Oost-Europese landen hebben deze eisen niet als reële hinderpalen voor de verwezenlijking van hun voorstel beschouwd.

Sedertdien heeft de regering van Willy Brandt de nieuwe koers van haar Oostpolitiek ingeluid en zo de belangrijkste politieke en psychologische hinderpalen opgeruimd die het struikelblok vormden voor de Europese veiligheid door het bestaan van twee Duitslanden en het uitblijven van een vredesverdrag dat meteen de grenzen zou bepalen.

De "neutrale" Finse regering heeft haar goede diensten en haar territorium aangeboden voor het houden van de conferentie; de meerderheid van de West-Europese regeringen heeft door haar gunstige reactie principieel haar instemming met dit voorstel betuigd. Gelet op deze positieve feiten mag de conferentie te Helsinki in het vooruitzicht worden gesteld.

Het werkelijk belang van de conferentie schuilt hierin dat de Europese volkeren alle belang hebben bij het verdwijnen van abnormale toestanden die de vrede in gevaar kunnen brengen in een gebied dat reeds zo dikwijls door afschuwelijke oorlogen werd geteisterd. De voorstanders van een botsing tussen Oost en West zijn trouwens niet talrijk maar de huidige veiligheid, gebaseerd op de vreedzame coëxistentie, heeft een passieve sfeer geschapen die met de "koude"

vrede genoegen neemt: de oorlog is elders. Dit is wel de min of meer bewuste mentaliteit, zelfs bij de vurigste pacifisten van West-Europa. Het gaat helemaal anders in het Oosten waar het gevoel van veiligheid een heel ander gevoel is.

Het internationaal recht voor wat de grenzen en het "de jure" bestaan van de D.D.R. betreft ontbreekt helemaal en een diepe malaise wordt hierdoor in stand gehouden.

Indien de politieke moeilijkheden die, op diplomatiek vlak, de geleidelijke verwezenlijking van de juridische voorwaarden voor de vrede in Europa verhinderen in de nabije toekomst uit de weg kunnen worden geruimd, staan we helaas, nog niet zó ver met de "psychologische" moeilijkheden. Deze laatste mogen nochtans niet als een toestand die minder dreigend schijnt begrepen worden.

De westerse regeringen zouden dus meer onder druk moeten gebracht worden door de publieke opinie door middel van de pers en door de actie van politieke leiders.

Wellicht zou dan die passiviteit, die bij ons geobserveerd wordt, kunnen omgevormd worden tot een bewustwording die zou aansporen tot het inrichten van een conferentie voor de Europese veiligheid.

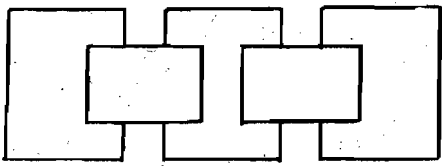
De westerse opinie zou ook een AKTIEVER BEELD van de Europese vrede moeten krijgen. Waarom ijveren voor die vrede? Waarom samenwerken en voor welke doeleinden? Voor welk Europa en voor wie?

Het opbouwend programma van een nieuw Europa, waarvan de uitvoering vergemakkelijkt wordt door een versteviging van de vrede, boezemt meer belang in, vooral bij de jongeren, dan de diplomatieke problemen die nog slechts doordringen als de nasleep van een reeds vergeten zo niet onbekende oorlog.

JEAN GAYETOT

Gewestelijk secretaris ACOD-Luik.

Verantwoordelijk voor de buitenlandse betrekkingen van het Gewestelijk ABVV comité.

CENTRUM VOOR UNO-RECHT.

HET TWEDE ONTWIKKELINGSDECENNIUM VAN DE VN : SLECHTE START ?

De slechts aarzelende bereidheid van de ontwikkelde landen die zich in de eerste bestaansjaren van de Verenigde Naties manifesteerde, om de economische en sociale activiteit in het kader van de wereldorganisatie grotendeels op het op peil brengen van het onderontwikkelde deel van de wereld te concentreren, kwam eens te meer tot uiting bij de recente besluitvorming i.v.m. het tweede Ontwikkelingsdecennium. Na bijna 25 jaar pogingen tot ontwikkelingshulp en -samenwerking onder auspiciën van de UNO blijkt bij vele lidstaten nog steeds niet de spontane bereidheid te zijn opgewekt die men, gezien de hoogdringendheid van de problemen, had mogen verwachten en die een onontbeerlijke faktor tot slagen uitmaakt.

De oprichters van de Verenigde Naties, die duidelijk hadden ingezien dat een militaire vrede moest gewaarborgd worden door internationale samenwerking m.b.t. de verschillende aspecten van de menselijke samenleving, voorzagen de nieuwe organisatie dan ook van de nodige apparatuur om het streven naar samenwerking in de beste omstandigheden te doen plaatsvinden. Aldus werd in de eerste plaats de basis gelegd voor een uitgebreide activiteit op economisch en sociaal gebied door één van de hoofdorganen van de Verenigde Naties, de Economische en Sociale Raad, als stimulator en coördinator voor deze actie te voorzien.

Het kon niet anders of de aandacht van de Organisatie moest reeds vlug gevestigd worden op het grootste economische en sociale probleem van deze tijd : de armoede van de Derde Wereld. De landen van deze Derde Wereld, die na enkele jaren een meerderheid gingen uitmaken, moesten echter steeds zelf voor de nodige druk zorgen opdat de UNO zich in de eerste plaats op dit vraagstuk zou toeleggen. Een belangrijke stimulans werd gegeven aan de ontwikkelingsactiviteit door het uitroepen van de jaren '60 als Eerste Ontwikkelingsdecade van de Verenigde Naties.

De problemen zouden in deze periode een beter bestuurde en georganiseerde aanpak krijgen. De resultaten die men bekam tijdens de eerste jaren van het Decennium, konden echter tot geen optimisme aanleiding geven.

In de tweede helft van de jaren '60 benaderde men weliswaar de gestelde doelen. De toch niet negatieve resultaten van het eerste ontwikkelingsdecennium en het feit dat men desondanks nog een lange weg zou moeten afleggen, stimuleerden een grondige voorbereidende activiteit van een

tweede ontwikkelingsdecennium. In enkele belangrijke rapporten, die het resultaat waren van maandenlange commissiebesprekingen, werd de balans opgemaakt van de voorbijge realisaties en een schets gegeven van de in de toekomst te volgen tactiek. Het was vnl. het rapport van de Commissie o.l.v. Nobelprijswinnaar Tinbergen dat als leidraad zou dienen bij de definitieve opstelling en aanvaarding van de ontwikkelingsstrategie voor de jaren '70. Deze definitieve beslissing kwam er met de resolutie 2626 (XXV) van 24 oktober 1970, waarbij de Algemene Vergadering officieel het Tweede Ontwikkelingsdecennium (DD2) heeft uitgeroepen.

Het principe van de beslissing verdient op zichzelf alle lof, de uitwerking ervan echter, zoals zij beschreven is in de resolutie, en de houding van vele staten, heeft in verscheidene kringen aanleiding moeten geven tot hevige kritiek. Deze kritiek kwam in de eerste plaats van Dr. Jan Tinbergen zelf, die ten zeerste ontgoocheld bleek over "de verwaterde versie" die de Algemene Vergadering heeft aangenomen van de onder zijn leiding voorbereide strategie. De Commissie zelf was volgens hem al zeer bescheiden in haar voorstellen geweest (o.a. om tot eenstemmige adviezen te kunnen komen), maar wat de Algemene Vergadering heeft aanvaard is zonder meer belachelijk. Het stellen van de gewenste jaarlijkse stijging van de produktie van alle ontwikkelingslanden samen, op 6 pct gedurende 10 jaar, bijvoorbeeld, is onbetwistbaar veel te laag.

De middelen die worden opgegeven om de gestelde doelen te bereiken, hebben hoofdzakelijk betrekking op maatregelen die de ontwikkelingslanden zelf moeten toepassen, terwijl verscheidene knelpunten alleen door de ontwikkelde landen kunnen weggenomen worden.

Deze weinig positieve houding van de ontwikkelde landen uitte zich reeds vóór de stemming in de Algemene Vergadering. Belangrijke industrielanden bekeken het ontworpen plan van in het begin met veel reserve. Voornamelijk tegenover het feit dat zij er zouden moeten naar streven om tegen 1972 één procent van hun bruto nationale produkt te bestemmen voor ontwikkelingshulp, werd koel onthaald. Slechts weinigen aanvaardden dit zonder voorbehoud. Zowel de Verenigde Staten als de Sovjet-Unie stonden weigerachtig tegenover het op zich nemen van enigerlei verplichting hieromtrent. Vooral de weigering van de Verenigde Staten, de belangrijkste donor, verontrust Tinbergen. Hij kan ook niet akkoord gaan met de motivering die de O-Europese landen aan hun houding geven, nl. dat zij zichzelf niet als verantwoordelijk beschouwen voor de onderontwikkeling en dat de Westerse bijdrage tot de ontwikkelingshulp niets anders is dan het afbetalen van een schuld die zij tijdens de koloniale periode op zich hebben geladen.

Onverwacht scherpe kritiek, die tevens klinkt als een ernstig zelfverwijt, kwam ook vanwege het Vatikan. In een rapport dat zij opstelde in opdracht van de "Pauselijke Commissie" voor rechtvaardigheid en vrede is de Britse econome Barbara Ward, niet mals voor de ontwikkelingshulp zoals zij zich nu voordoet. Zij wijst op de schrille tegenstelling die bestaat in de blinde bereidheid van de rijke landen tot defensie-uitgaven en de slechts moeizame verlening van steun aan ontwikkelingshulp.

B. Ward raamt zelf het minimaal bedrag dat jaarlijks aan ontwikkelingshulp zou moeten besteed worden op 17 tot 18 miljard dollar. Zij stelt daarentegen vast dat op dit ogenblik de Westerse landen (inbegrepen Japan) ruim 6 miljard dollar aan officiële hulp beschikbaar stellen, terwijl alle ontwikkelde naties samen elk jaar tussen de 130 en 140 miljard aan bewapening en zogenaamde "veiligheid" besteden.

Voor wat meer bepaald de houding van België betreft, kan worden gewezen op een recente verklaring van minister Scheyven, volgens welke ons land momenteel de kleinste bijdrage tot het Ontwikkelingsprogramma van de Verenigde Naties (UNDP) levert van alle geïndustrialiseerde landen, en dit ondanks het feit dat onze bijdrage op zes jaar tijd werd verdubbeld. Minister Scheyven schreef deze geringe bijdrage toe aan het feit dat België zich daarentegen een ruime inspanning getroost voor de ontwikkelingssamenwerking in de vorm van bilaterale giften en bilaterale leningen met royale voorwaarden. Hoewel België meewerkt aan heel wat multilaterale programma's, blijkt onze belangstelling dus nog grotendeels uit te gaan naar bilaterale hulpverlening.

Wij kunnen ons de vraag stellen of deze belangstelling wel is ingegeven door de overtuiging dat aldus op de meest efficiënte manier hulp wordt geboden. De meeste rijke landen leveren liefst de grootste inspanningen op bilateraal vlak. Deze werkwijze laat hen toe de hulpverlening dusdanig in te richten dat zij er zelf niet te versmaden rechtstreekse voordelen uit halen. Het verplicht hen niet tot de discipline die zij normaal in een multilateraal kader zouden moeten opbrengen.

Uitgaande van de overtuiging dat de nationale houding, die in bepaalde fasen van ontwikkeling tot het welzijn en de modernisering van de samenleving kan bijdragen, nu een gevaar is geworden, meent Prof. Tinbergen dat de vestiging van een echte internationale orde met een wereldregering waarin een wereldministerie van financiën een strategische plaats zou bekleden, geen utopie mag blijven. Wat de UNO-leden nu te doen staat is zich los te maken uit hun "blokken" en allen achter het programma van het tweede ontwikkelingsdecennium gaan staan. Dan meent Tinbergen te mogen veronderstellen dat men "overmorgen" niet meer zal spreken van de Derde Wereld, maar van een Vierde Wereld, d.w.z. geen nieuw blok, maar een nieuwe geest die heel de wereld omvat.

De blijkbaar onuitroeibare zin om als natie onafhankelijk te zijn en niet betrokken te worden bij de problemen van anderen, blijkt dus nog steeds een ernstige hinderpaal te zijn om efficiënt met de storende kloof tussen arme en rijke landen op deze wereld af te rekenen. Nochtans noemt Tinbergen bijvoorbeeld, de armoede op het zuidelijk halfrond als derde in de reeks wereldproblemen, waarvan het oorlogsgevaar het grootste en dwingendste en de vervuiling het tweede in urgentie is.

Raymond SOMMEREYNS,
Navorser Centrum voor UNO-recht.

KATOLIEK STUDENT VICE-REKTOR TE ZAGREB.

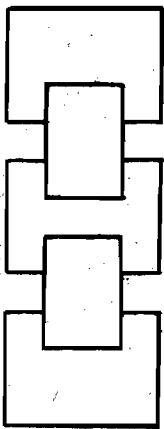
"De Standaard" maakt bekend dat I. Cicak - student in de filosofie aan de universiteit van Zagreb en tevens leerling aan het instituut voor theologische opleiding tot vice-rector van de Universiteit van Zagreb werd verkozen.

De krant ziet in deze verkiezing een teken van de steeds grotere plaats die de Kroatische katholieken innemen in het openbaar leven in Joegoslavië. Voor wanneer een Marxistisch student in Leuven?

OPNAME VAN CHINA IN DE O.V.N.

Acht democratische senatoren :

E. Kennedy (Massachusetts),
A. Stevenson III (Illinois),
S. Symington (Missouri),
H. Hughes (Iowa),
D. Inoye (Hawaii),
W. Mondale (Minnesota),
P. Hart (Michigan),
H. Williams (New-Jersey)
sloten zich aan bij de resolutie ingediend door J. Javits waarin aan de regering van de V.S. de opname van China in de O.V.N. gevraagd wordt.

OPVOEDEN TOT VREDE

DE GREEP VAN HET MILITAIR-ECONOMISCH COMPLEX OP ONDERWIJS EN KULTUUR. (vervolg)

3. SCHOOL FOR MURDER.

De verbondenheid van universiteit en systeem in de Verenigde Staten is duidelijk aanwijsbaar in de oorlogsindustrie. "Het is een verontrustend verschijnsel" schrijft Professor De Wilde in "Wetenschap en Samenleving" (dec. 1968) dat de activiteiten van de productiecentra voor pathogenen en chemische strijdmiddelen in het Atlantisch blok nauw verweven zijn met talloze zuiver wetenschappelijke (!) en commerciële instellingen die een burgerlijk karakter dragen."

Om maar een voorbeeld te noemen: de mate waarin men zich op de Amerikaanse universiteiten bezig houdt met het onderzoek ten bate van de chemische oorlogvoering. Meer dan 50 Amerikaanse universiteiten, instituten en researchcentra, door kontrakt aan het Pentagon verbonden, houden zich bezig met het ontwerpen en uitwerken van nieuwe typen van wapens, o.a. de Staatsuniversiteiten van Pennsylvania, Ohio, Utah, Maryland, de universiteit van Stanford, het Technologisch Instituut van Illinois, dit van Massachusetts enz...

Uit een onderzoek, geleid door de democratische senator Eugene McCarthy is gebleken dat 90 t.h. van alle toelagen die door Washington aan de universiteiten verstrekt worden wat te maken hebben met militaire zaken. De Stanford University heeft het grootste laboratorium dat opzoekingen

doet op het stuk van de biologische en scheikundige oorlogvoering. De universiteit van Princeton houdt zich voor rekening van de Amerikaanse inlichtingsdienst CIA bezig met de ontcijfering van geheime codes. Cornell University doet in haar laboratorium opzoekingen inzake bommen en napalm.

De National Academy of Science te Washington distribueert fondsen voor Fort Detrick waar men zich bezig houdt met zekere aspecten van de micro-biologische en virus-oorlogvoering, in samenwerking met de Public Health Service (Openbare Gezondheidsdienst !!). In de speciale laboratoria van dat kamp, net als in die van Pascagoula (Mississippi), Vigo (Indiana) e.a. worden nieuwe besmettingsmiddelen bestudeerd voor mensen, vee, graan en andere landbouwgewassen.

Op de John Hopkins Universiteit te Baltimore wordt onderzoek verricht naar "ziekten die mogelijk bij de biologische oorlogvoering optreden". Volgens het tijdschrift "Science" kreeg die universiteit in een tijdspanne van 10 jaar meer dan 1 miljoen dollar toegewezen voor het bestuderen van ziekteverwekkers die voor militaire doeleinden kunnen aangewend worden.

De universiteit van Pennsylvania heeft, onder leiding van Prof. Krieger, verschillende projecten op het gebied van de biologische en chemische oorlogvoering in Viëtnam gekontraakteerd bij het Defence Department.

Op het George Peabody College in Nashville worden technieken ontwikkeld voor de instructie van militair personeel in de chemische, biologische en radiologische oorlogvoering.

De universiteit van Maryland onderzoekt, in opdracht van het leger, "de kwetsbaarheid van de mens in de biologische oorlogvoering".

In Minnesota houdt men zich bezig met het onderzoek naar "chemische en biologische agentia die in staat zijn het voedsel en de oogsten van mogelijke vijandelijke landen te vernietigen".

De universiteit van Washington kreeg legerkontrakten om de medische effecten van de oorlogvoering te onderzoeken. In Yale houdt men zich bezig met virussen.

Enz... Enz...

Maar daarmee is de kous nog niet af. Want buiten de legeropdrachten aan de universiteiten en de inschakeling van de wetenschappelijke instellingen bij oorlog en oorlogsvoorbereiding, is er nog het ROTC (Reserve Officers Training on the Campus), een trainingsprogramma voor toekomstige officieren, dat, tegen alle adviezen in, werd ingevoerd in de universiteiten in plaats van daarvoor eigen militaire instituten te voorzien.

De R.O.T.C. zorgde ervoor dat in 1968 meer dan 11.000 officieren van de universiteiten kwamen, dat is in totaal 85 t.h. van alle jonge officieren van het leger. In de Harvard universiteit was de R.O.T.C. begin 1969 oorzaak van een grote protestbeweging onder de studenten, wat ook weer

leidde tot manifestaties en incidenten. Hier stond de universitaire leiding volledig aan de kant van de overheid - en van het leger.

De president van de Harvard Universiteit Pusey, verklaarde in verband daarmee het volgende : "Het is duidelijk dat de fakulteit kon kiezen of de R.O.T.C. van de campus verwijderd moest worden. Dit voorstel werd weggestemd. Ik denk dat het belangrijk is dat de R.O.T.C. hier blijft. Ik vind het persoonlijk zeer belangrijk voor de V.S. dat studenten in het leger ingroeien. Ik geloof dat de regering in Washington onze regering is. En de militaire arm van die regering blijft onze arm. Wij dienen mee te werken in die structuren, zodat onze invloed daar werkzaam blijft."

Over inschikkelijkheid van de universitaire overheid gesproken...

Naast de binding met het leger is er de binding met de industrie en zakenwereld. De studenten krijgen de indruk dat het de universiteiten in de eerste plaats niet te doen is om opleiding en onderricht. De structuur van de universiteiten zelf maakt dat de binding met partikuliere ondernemingen langs allerlei stichtingen om, of zelfs rechtstreeks, ongezonde afmetingen heeft aangenomen.

Het universiteitswezen besteedt meer aandacht aan zaken dan aan de student. Vrij vlug heeft de zakenwereld begrepen dat een universiteit een student, een professor, een onderzoekingscentrum een flinke investering kunnen zijn. Op die manier is het universitair onderwijs in vele opzichten een commerciële aangelegenheid geworden, in feite een verlengstuk van de belangenstrijd op de markt.

Grote ondernemingen beheersen nu tientallen universiteiten. Sommige mecenasen gebruiken universiteiten als bijhuizen. De rector van de universiteit van Chicago zegt bvb. dat elke dag gemiddeld 10 t.h. van de Amerikaanse professoren voor de een of andere opdracht die niets met het onderricht te maken heeft, in een vliegtuig zitten.

Daar komt nog bij dat sedert vorig jaar zekere "geldschietters en opdrachtgevers" en in de eerste plaats het Ministerie van landsverdediging - sommige universiteiten, die toelagen van hen krijgen, onder druk zijn gaan zetten om weerbarstige studenten en professoren de deur te wijzen.

4. AMERIKAANSE MILITAIR-INDUSTRIELE FILIALEN.

De druk van het militair-economisch complex op de universiteiten blijft niet beperkt tot de Verenigde Staten. Het systeem heeft mondiale afmetingen gekregen. In twee verschillende opzichten. Eerst en vooral is er de "brain-drain", het afschuimen van de internationale "brain-market", of met andere woorden : het opkopen, - met Amerikaans opbod - van geleerden en specialisten, vooral weer ten behoeve van de oorlogsindustrie. Van Wernher von Braun af is dit afschuimen elk jaar toegenomen. Volgens cijfers, ge-

publiceerd in "Business Week" werden in 1956 door de V.S. 5.475 wetenschappelijke vorsers en specialisten gekontraakteerd. Enkele jaren later was dit aantal gestegen tot 9.875.

Er wordt algemeen gedacht dat dit afvloeien van wetenschapsmensen naar Amerika een specifiek Westeuropees verschijnsel is. Dit is echter niet zo. De ontwikkelingslanden zijn integendeel de grote slachtoffers van deze rampzalige politiek. In 1966 o.a. bedroeg het aantal Europeanen slechts 37 t.h. van het totaal. De Onderzoekscommissie van de Amerikaanse Kamer van Afgevaardigden aangaande de regeringsverrichtingen stelde in 1969 vast dat het aantal gediplomeerden van de hogere scholen die uit de ontwikkelingslanden naar de V.S. waren geëmigreerd, gestegen was van 1.769 in 1956 tot 7.913 in 1967. Terecht werd door deze commissie verklaard "dat op die manier de technische en economische kloof tussen de rijkste landen van de wereld en de armste, slechts groter kan worden". Wat een klinkende aanklacht betekent tegen al het mooie, schijnheilige gezwets over ontwikkelingshulp.

In het septembernummer 1970 van het Britse maandblad "Science Journal" bespreekt Nigel Hawkes het probleem van de "wetenschappelijke huurlingen" zoals een van hen zichzelf noemt : "De vraag naar wetenschapsmensen gaat uit van het militair apparaat... Zij die hun land verlaten om te werken in de industrie van een ander land zijn als huurlingen".

De laatste jaren is de "brain-drain" naar de V.S. sterk teruggelopen (tot nog maar amper 2.850 in 1969). Velen zijn ontevreden en willen terug naar het land van afkomst. Waarom die mistevredenheid bij mensen die tenslotte financieel gesproken, tot de goeude klasse behoren ? Het antwoord op die vraag werd gegeven op een vergadering te Cambridge, (Massachusetts), waar zij zopas bijeenkwamen : omdat zij niet meer kunnen werken zoals het hoort; omdat de Nixon-administratie steeds meer besnoeit op het wetenschapsbeleid; omdat kortzichtige politiekers en militairen de oorlog verkiezen boven de vooruitgang.

Daarnaast is er het langzaam maar zeker doordringen van het militair-economisch complex in andere landen, dank zij de bereidwilligheid van de regeringen in kwestie : het oprichten van nieuwe ondernemingen waarvan vele verbonden zijn met de bewapening ; het vaste voet krijgen in universiteiten, instituten en onderzoekingscentra...

Ook in Europa is het wetenschappelijk onderzoek, evenals de vorming van de kaders meer en meer ondergeschikt aan de eisen van de militaire middens.

De beste specialisten houden zich bezig met het uitvinden, perfectioneren en produceren van massale vernietigingswapens.

Het Amerikaanse Defence Department heeft contracten en subsidies geplaatst in het buitenland betreffende "defence research". In Nederland alleen al zouden 15 contracten en subsidies geplaatst zijn voor een totaal bedrag van om en bij de 11 miljoen frank.

Evenals in Amerika zijn in Engeland talloze universitaire instellingen met het militaire onderzoek verbonden. De universiteiten van Oxford, Bristol, Birmingham, Wales, benevens Kings College, Londen, zouden deel hebben in de 27 onderzoekscontracten die de chemische afdeling van Porton met civiele instellingen heeft afgesloten. (Porton is het onderzoekscentrum van het Ministerie van Defensie wat betreft de chemische en microbiologische research, - o.a. van de zenuwgassen VE en VX en van het nieuwe CS-gas, dat thans door de Amerikanen in Vietnam wordt gebruikt.)

Er zijn contracten met Canadese en Westduitse fabrieken, waaronder - toevallig ? - de "Farbenfabrik Bayer", opvolgster van de beruchte "I.G.-Farben", en ook met andere landen, voor opzoeken naar chemische en bacteriologische wapens.

Kort geleden werd het bestaan onthuld van het Cornell Aeronautical Laboratory (CAL), een speciaal instituut, verbonden aan de Universiteit van Cornell dat nauw samenwerkt met een bureau van het Pentagon en dat "technologische en sociaal-economische onderzoeken verricht met het doel de effectiviteit van verschillende mogelijkheden in de strijd tegen de nationale bevrijdingsbewegingen op hun waarde te toetsen". Is het ook weer toevallig dat verschillende medewerkers van het CAL de laatste tijd in Thailand zo actief zijn ?

Ook de Vrije Universiteit van Berlijn, die in het arrondissement Dahlem werd opgericht, hoofdzakelijk met Amerikaans geld - geld van de Ford-stichting en van de andere Amerikaanse mecenasen - was bedoeld als een kweekschool van militanten in het ideologisch offensief tegen het socialisme. De oprichters hebben zich echter enigszins misrekend, want het is juist die universiteit die het centrum geworden is van de contestatiebeweging, niet alleen tegen het reactionair onderwijsstelsel, doch ook tegen het kapitalisme in het algemeen en tegen de Amerikaanse agressie in Vietnam.

Het financieren door het Pentagon van opzoeken in research-centra en scholen buiten de V.S. heeft al aanleiding gegeven tot heel wat schandalen, want er zijn overal ter wereld wel geleerden en instellingen te vinden om op de - dikwijls zeer twijfelachtige - voorstellen van het Pentagon in te gaan uit liefde tot de dollar.

Een schandaal van die aard is uitgebroken in Denemarken in januari 1970, toen toevallig aan het licht kwam dat de Hogere Technische School, het Meteorologisch Laboratorium en het Laboratorium voor Hydrobiologie van de Universiteit van Kopenhagen van het Pentagon zowat de som van 100.000 dollar hadden ontvangen voor opzoeken ten bate van de Amerikaanse luchtmacht en marine.

Het rijtje is hiermede beslist niet ten einde. Hendrik Deraeve stelt zich in "Links" terecht de vraag : "Hoe is de situatie bij ons in België ? Zijn er instituten die de Amerikanen helpen ? Bestaat er, in het kader van de overeenkomsten binnen de NATO een uitwisselingsbasis die ons vrije toegang biedt tot Amerikaanse gegevens ? Wie uit

onze volksvertegenwoordiging gaat eens een parlementaire vraag stellen hierover ? Of zal P.W. Segers het zelf nodig achten zolang de kat uit de boom te blijven kijken om ten gepaste tijde - d.w.z. NOOIT - commentaar te leveren ? Wanneer krijgt de bevolking omstandige informatie ter zake ?"

In de kelders van een universiteitsgebouw te Kopenhagen ontdekten de studenten verleden jaar een enorme en perfect uitgeruste luistercentrale. Ze behoorde toe aan het Amerikaanse "National Security Agency". Als zoiets mogelijk is in het NATO-land Denemarken, dan is het zeker mogelijk in het NATO-hoofdkwartier België. Evengoed is het mogelijk dat de CIA haar mannetjes heeft in organisaties van journalisten en studenten, zoals uitgelekt is in Nederland. Of dat zekere Amerikaanse, en wellicht ook Belgische, burgers, die officieel staan opgetekend als journalist, onderzoeker of professor, in feite een heel ander "informatief" beroep uitoefenen, zij het dan soms maar als bijverdienste.

5. MILITAIR-ECONOMISCH KOMPLEX - OOK IN BELGIE

Het is geen geheim dat onze B.O.B. met de NATO-veiligheidsdiensten flink medewerkt. Vooral onder de studenten. Want die dragen immers voor een groot deel de schuld aan allerlei anarchistische, kommunistische, maoïstische, Castristische en zelfs pacifistische groepjes, organisaties en manifestaties die zeker niet mogen geduld worden in een land dat als NATO-gastheer optreedt.

Werden de B.O.B.-agenten-studenten tot voor kort nog in het geheim geronseld, tegen een "drinkgeld" van 1.500 frank per maand, tegenwoordig steekt men het al niet meer onder stoelen of (school)banken en worden de openstaande B.O.B.-betrekkingen zomaar in het openbaar bekendgemaakt door middel van aanplakbrieven.

Wij weten dat er een - mislukte - poging geweest is om de K.U.L. voor het NATO-wagentje te spannen. Leuven zou daarmee beslag gelegd hebben op een Europese primeur. Voor juli 1969 was een grootse "NATO-Simulation Exercise" gepland, in samenwerking met Prof. De Raeymaeker (polit. en sociale) van wie de connecties met de NATO niet onbekend zijn, en de academische overheid, die voor het verblijf zorgde, een universitaire computer ter beschikking stelde en de hoge NATO-gasten een receptie aanbood. De oefening - een louter wetenschappelijk gebeuren - volgens de Amerikaanse NATO-man, Prof. Feld - bestond erin alle gegevens over de 15 NATO-landen in de computer te stoppen, waarna allerhande eventuele conflicten werden gesimuleerd. De studenten zouden de rol vervullen van minister, ambassadeur enz., en zich identificeren met het gezag in de verschillende landen. Een gezag dat zich - aldus Prof. Feld - natuurlijk wenst te handhaven.

In het NATO-maandblad werden 4 bladzijden aan het eksperiment gewijd. Het artikel liet aan duidelijkheid niet te wensen over : "Alleen dergelijke oefeningen maken het mogelijk dat de jonge generatie die thans een zo heftige kritiek op de NATO heeft, begrip krijgt voor de werkelijke

doelstellingen van het bondgenootschap, zijn bestaansrecht en waarschijnlijk ook de noodzaak van zijn instandhouding. Bovendien zullen deze oefeningen natuurlijk weerklank vinden, omdat de deelnemers naar hun universiteiten zullen terugkeren om andere studenten van hun bevindingen op de hoogte te brengen. En dit kan dan weer andere studenten, die thans een negatieve houding aannemen t.o.v. de NATO ertoe brengen althans hun eigen houding te herzien." Van de kant van de studenten bleef de reactie niet uit. De flagrante samenwerking tussen de universiteit en de NATO werd aangeklaagd. In een open brief eiste het bestuur van de fakulteitskring "Politica" dat elke medewerking van het Centrum voor Politieke Studieën aan NATO-propaganda in de toekomst zou geweigerd worden."

(volgende maand slot van dit artikel)

LEZERS SCHRIJVEN

Het einde van een mooie reis
"l' Echo de la Bourse" (28-1-71)

DE JOODSE GEMEENSCHAPPEN HEBBEN 1 MILJARD GESTORT VOOR ISRAËL.

Sinds juni 1967 hebben de Joodse gemeenschappen 1 miljard dollar (55 miljard Bfr.) aan Israël overgemaakt, zo verklaarde M. Pincus voorzitter van het Joods agentschap. Steeds sinds het begin van de oorlog en dit tot eind december 1970 emigreerden honderd vijftien duizend joden in Israël.

35 t.h. hiervan waren minder dan negentien jaar, 45 t.h. tussen twintig en veertig en 20 t.h. ouder dan vijf en veertig. Men had 330 miljoen dollar moeten investeren zo men in Israël de universitaireren had moeten vormen die tussen 1968 en 1970 in het land zijn gekomen verklaarde dhr. Pincus.

EEN VISUMKWESTIE

Een hoofdvertegenwoordiger van een gekende likeurenfabriek werd door zijn werkgever naar Moskou gezonden met de opdracht onderhandelingen te voeren voor aankoop prospectie en invoer van Vodka, en variaties.

Er werd een visum aangevraagd, dat hij na enkele tijd ontving. Anderzijds ontving hij bericht dat hij, rekening houdend met zijn aanvraag tot bezoek aan de Sowjet-Unie, voortaan verbod zou opgelegd worden zich naar de Verenigde Staten te begeven.

Omdat hij zinnens was eveneens naar Amerika te reizen voor aankoop aldaar van sterke dranken, verklaarde hij in de eerste plaats naar Amerika te willen gaan, pas daarna naar Moskou. Dit werd hem eveneens geweigerd, enkel door het feit dat hij zijn voornemen had te kennen gegeven Moskou te willen bezoeken.

Nu wil het toeval dat hij in 1967 een tijd in Amerika geweest is voor zijn werkgever. Voor het Consulaat van Rusland was dit echter geen beletsel een visum voor Moskou te overhandigen.

Wie zou er belachelijk zijn in deze ?

E.D. - Deurne.

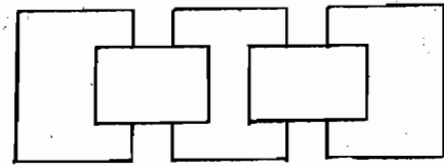

TE ZOT OM LOS TE LOPEN.

De papzak op bijgaande foto is niet de 45-jarige wereldkampioen in worstvreten zoals een minder goed ingelichte lezer zou kunnen denken, maar niemand minder dan de twintigjarige Presidentiële Hoogheid Jean-Claude Duvalier, de zoon van de beruchte diktator "Papa Doc" Duvalier van Haïti, zopas benoemd tot toekomstig president voor het leven. Hij erft van zijn vader vijf miljoen onderdanen, in bedwang gehouden door enkele duizenden beroepssadisten les tontons macoutes.

Hij erft ook een moeilijk economisch probleem: Haïti is het enige land ter wereld die het klaargespeeld heeft sinds 1960 zijn nationaal produkt per jaar met 1,3 procent te doen dalen. Daar we ervan overtuigd zijn dat de nieuwe leider evenmin als zijn vader in staat zal zijn dit probleem op te lossen, kunnen wij hem slechts sukses toewensen in zijn hobbies: wijven en sportautos (volgens zijn eigen Doorluchtige Verklaring). En wij geven de raad aan zijn verzekeringsagent om de premie op J.C.'s levensverzekering te verhonderdvoudigen. Ze kunnen nu eenmaal niet allemaal ontsnappen aan de Azurenkust, als Faroek destijds.

DOKUMENT

HET SHELL-IMPERIUM

Wie het ooit in zijn hoofd zou halen te beweren dat hij de anglo-nederlandse petroleummaatschappij "SHELL" niet kent, zal terstond als een volslagen achterlijke idioot worden nagewezen.

Zelfs elk kind kent de service-stations die in bijna elke straat door deze maatschappij zijn opgericht, alsmede de publiciteitsborden met de gele St.Jacobsschelp, die zowel de steden als de vrije natuur ontsieren.

"De zon zal nooit ondergaan in het SHELL-rijk" is de bekende spreuk die zij van Engeland heeft overgenomen.

Inderdaad heeft de SHELL-maatschappij haar bijhuizen en kantoren in elk continent, en de vangarmen van deze inktvis hebben zich vastgezogen in méér dan 100 landen.

Terwijl zij ongeveer een zevende van de totale wereldextractie levert, is SHELL de tweede grootmacht op gebied van petroleum, wat de belangrijkheid betreft. Haar zaken-cijfer bedraagt enkele slordige 10 miljard dollars per jaar.

Afgezien hiervan, en dit blijkt minder uit haar barnum-reclame, speelt deze maatschappij een niet minder belangrijke rol, en oefent zij minder gekende invloeden uit in

Engeland en Nederland. In deze landen eigent dit consortium zich 40 t.h. der verkopen van brandstoffen toe, alsmede 40 t.h. van de raffinaderijen. In Nederland controleert SHELL méér dan 30 t.h. van de energiebronnen, waaronder 25 t.h. van de aardgaswinning.

Haar petroleumvloot bedraagt in tonnage het dubbel van de nederlandse handelsvloot, en de activa van deze maatschappij belopen ongeveer de helft van het nationaal bruto inkomen van bedoeld land.

Erg jong is de "ROYAL DUTCH SHELL" niet meer. Zij zal zowat 80 jaar oud zijn, terwijl haar oorsprong nog veel ouder is.

Het fortuin van dit consortium, zoals trouwens van elk ander nederlands monopolie heeft wel iets te maken met de plundering van de natuurlijke rijkdommen van Indonesië.

In de officiële geschiedkunde is volgende historie terug te vinden :

Omstreeks 1885, tijdens brutaal ongunstige weersomstandigheden in Noord-Sumatra, had een zekere Aeilko J. ZIJLKER, beheerder van een tabakmaatschappij, een onderkomen gevonden in de hut van een inlander. Deze laatste maakte aanstalten om wat vuur te maken bij middel van een zwam, gedrenkt in een zeker vocht dat hij geput had uit een nabijgelegen meertje. ZIJLKER van zijn kant, vermoedde al vlug dat dat vocht wel eens petroleum kon zijn, en deed het ontleiden in een laboratorium in Batavia. Na de bevestiging te hebben gehad dat het inderdaad petroleum was, zwoegde hij zich uit om van de plaatselijke regering een concessie te bekomen, waarna hij twee putten boorde, waarvan één nu ook steeds petroleum levert.

Wanneer hij terug in Nederland is aangekomen, tracht ZIJLKER de toenmalige koning Willem II voor zijn plan te interesseren, waarin hij ook terdege lukte.

WILLEM III, opgetogen over de onverwacht ruime winsten, die het geval opleverde, aarzelde geen ogenblik om aan de in 1890 opgerichte compagnie, de naam "royale" of "koninklijke" te verlenen, zodat de officiële benaming dan "Koninklijke Nederlandse Compagnie voor uitbating van petroleumbronnen in Nederlands-Indië" luidde.

In 1949 dan werd die naam ingekort en noemde ze toen "ROYAL DUTCH".

De concessie welke door ZIJLKER was bekomen, nam een einde in 1958. Doch het spreekt vanzelf dat niemand er aan dacht de maatschappij te likwideren. Er waren toen reeds 173.000 arbeiders tewerkgesteld, en de maatschappij was het vierde consortium ter wereld. ROYAL DUTCH verkoopt méér dan een half miljoen ton per dag, uitsluitend aan petroleumprodukten...

Bij de aanvang van de activiteiten in Indonesië, had de maatschappij zich de financiële steun van de Nederlandse Handel Maatschappij en van de Amsterdamse Bank weten te verwerven, gebaseerd op de fameuze Oost-Indische Compagnie. Een bediende van deze bank, Henri DETERDING, die zich beijverde met de financiële betrekkingen met de Royal Dutch, werd in 1901 president van het consortium. Enkele tijd later begonnen de Hollanders zich nijdig te maken over de felle concurrentie die zij ondervonden van de engelse "Shell Transport and Trading Company" welke zich aanvankelijk bezig hield met het transport en met de handel in petroleum, doch vervolgens heel bescheiden en voorzichtig ging gelasten met de uitbating en raffinaderij.

De strijd werd in 1907 bijgelegd met een akkoord van een monopolie Royal Dutch Shell, waarvan 60 t.h. van de aandelen in bezit bleven van de Hollanders, terwijl de Engelsen zich moesten tevreden stellen met 40 t.h.

Het consortium van DETERDING was één van de meest ongenadige imperialistische haaien en bloedzuigers voor de volkeren en landen wier petroleumbronnen in handen van dit consortium kwamen.

Voor de eerste wereldoorlog was het DETERDING-consortium er in gelukt haar klauwen te leggen op een aanzienlijk gedeelte van de rijkdommen in Azerbaïdjan en Roemenië. Zelfs na de October-Revolutie, aarzelde sir DETERDING niet de acties van de Bakou-exploitaties en vrac op te kopen, die door de toenmalige houders ervan aan spotprijzen werden aangeboden, omdat hun politieke rol was uitgespeeld.

Het was DETERDING, de imperialistische businessman die niet vreemd was aan de interventie tegen de jonge Sowjetrepubliek. Het was weer dezelfde DETERDING die bij Churchill zijn ongenoegen uitbraakte toen Engeland troepen en wapens leverde aan Rusland. En het was nogmaals DETERDING die de witte generaals, WRANGEL, YODENITCH, DENEKINE en anderen ondersteund heeft. Ook was het nogmaals DETERDING die meerdere malen komplotten tegen het Sowjetregime organiseerde.

Toen dit alles mislukte, zocht DETERDING zijn toevlucht bij het nazisme, waarin hij al zijn hoop stelde. Hij financierde FRANCO, hielp HITLER en waakte er met zorg over dat de regering van Nederland geen diplomatieke betrekkingen onderhield met de USSR. In 1942, drie jaar na zijn dood, dat deze emigrantenregering in Londen besloot diplomatieke betrekkingen te onderhouden met het land dat dezelfde machten bestreed, die de nederlandse regering had verplicht de wijk te nemen naar Londen.

Naar de twintiger-jaren toe verplaatste de werkingssfeer van de ROYAL DUTCH SHELL zich van Indonesië naar Venezuela, land dat op heden nog voor 40 t.h. deelt in de petroleumbronnen van het consortium, dat zich trouwens steeds heeft gericht naar plaatsen waar de winstmarges het dikste waren, nml. de onderontwikkelde landen.

Gedurende 1967-1968 heeft het consortium zich speciaal toegelegd op petroleumwinningen in volgende landen (in 1.000 Ton) :

	1967	1968
OMAN	3.150	12.000
SYRIE	0	950
LYBYE	87.200	130.000
R.A.U.	6.500	22.250
ANGOLA	550	800
INDONESIE	25.350	29.100

Gedurende de na-oorlogse jaren (gezien de uitgifte van aandelen tijdens de jaren 1947-58) kon in de nederlandse gedeelten van het consortium, m.a.w. de ROYAL DUTCH, een versterkende invloed waargenomen worden van vreemd kapitaal, in de eerste plaats van het Amerikaanse kapitaal.

Alhoewel gedurende een lange periode eenvoudige obligaties werden verkocht aan vreemde landen, welke hun het recht tot medezeggenschap verleende, werd alle mogelijkheid tot beïnvloeding van de maatschappij vermeden.

Luidens de statuten van ROYAL DUTCH SHELL moet de meerderheid van de zetels in haar directie die bestaat uit zeven personen, toebehoren aan Nederlanders, terwijl de president-directeur eveneens een Nederlander dient te zijn. De zeven personen, waarvan hierboven sprake, zijn én directeur van de Nederlandse groep en tevens van de Engelse groep van het consortium.

Niettegenstaande deze voorzieningen moet vastgesteld dat de drukking op de zaken van het consortium door buitenlands kapitaal steeds meer voelbaar wordt.

Volgens de gegevens van 1964 bedroeg het kapitaal aan aandelen van de Nederlandse groep van het consortium 1.949 miljoen florijnen, en was als volgt verdeeld :

Verenigde Staten	34 t.h.
Holland	30 t.h.
Frankrijk	16 t.h.
Zwitserland	14 t.h.
Engeland	4 t.h.
andere landen	2 t.h.

Het is wel zeer tekenend dat in de Britse groep (Shell Transport) het gedeelte Amerikaans kapitaal slechts 2 t.h. vertegenwoordigt.

Rekening houdend met de toenemende invloed van buitenlands kapitaal en dit voor de eerste maal in de annalen van de Royal Dutch Shell, werd in 1961 een Amerikaan en een Fransman bij de Toezichtraad ingedeeld, en in 1965 werd de Nederlander LOUDON, welke zich terugtrok, vervangen door de Amerikaan SPAGHT, voorzitter van de Amerikaanse Shell-Oil Cy. Het voorzitterschap van de Royal Dutch Shell, waar LOUDON zich eveneens terugtrok, werd toegewezen aan de Nederlander L.E.J. BROUWER. Doch wat betreft de directie van het consortium, zijn de Nederlanders en Britten thans evenredig, afgezien dan van de bijgevoegde Amerikanen.

De belangen van de Royal Dutch Shell, en de politiek door haar directie gevolgd, zijn steeds nauw verbonden geweest met deze van het monopoliekapitaal van de Verenigde Staten.

Het is geen toeval geweest dat in augustus 1965 door de Chase Manhattan-Bank - tweede belangrijkste wereldbank - een internationaal Consultatief Comité werd opgericht, met aan het hoofd 18 prominenten uit de Amerikaanse handelswereld en uit negen andere landen, en dat aan het hoofd hiervan de heer LOUDON werd geplaatst, de reeds vroeger genoemde voorzitter van de raad van beheer van ROYAL DUTCH...

De economische politiek, door ROYAL DUTCH SHELL toegepast, hoewel steeds met belangrijke invloed op het economisch leven van Engeland en Nederland, heeft nooit een nationaal karakter gehad.

Nadat na de oorlog haar cosmopolitisme nog meer toegenomen had, moest vastgesteld worden dat haar strekkingen verder pro-Amerikaans gekleurd waren, en vervolgens pro-West Duitsland.

Na de tweede wereldoorlog zijn dan de leiders van het consortium tot het besluit gekomen dat het verwoeste Europa niet bij machte zou zijn om de mogelijkheden van de maatschappij uit te breiden, waarop ze hun blikken hebben gericht op de markt van Amerikaans kapitaal.

In 1954 werden de aandelen van het consortium op de beurs te New-York gekwoteerd, en ontstond hierdoor een echte boom. Een belangrijk gedeelte van de aandelen, welke tot dan toe toebehoorden aan de Hollanders, werd aan sterke prijzen over de oceaan verkocht. Zodat in 1955 nog slechts 42 t.h. van het kapitaal van de Nederlandse groep in het bezit was van de Nederlanders, terwijl in 1959 dit gedeelte gesmolten was tot 26 t.h., waarna het in 1968 terug opflakkerde tot 30 t.h.

Gedurende de laatste jaren wordt terug een vernieuwde activiteit van het consortium in de ontwikkelde landen vastgesteld. Getuige hiervan de verdeling der investeringen.

Onderstaand overzicht toont de wisselwerking op geografisch gebied der investeringen, gedurende tien jaren (in t.h.)

	1958	1967
U.S.A. en Canada	25	50
Andere landen v/h westelijk halfrond	29	6'
West Europa	29	30
Andere landen van het Oostelijk halfrond	14	10
Petroleum	3	4

Gedurende al deze jaren heeft het consortium haar investeringen in West-Europa gebracht op 3.750 miljoen dollar, waarvan 2.250 miljoen dollar in de landen van de Gemeenschappelijke Markt.

Voor 1969 bereikten haar investeringen 4.424 miljoen dollar, waarvan de verdeling in hoofdzaak ongewijzigd was, vergeleken met 1967, afgezien dan van de post petroleumlanden, die méér dan verdubbelde.

Deze wijzigingen zijn geen louter toeval. Zij zijn het gevolg van de wens enerzijds hun bezittingen te centraliseren in landen waar de invloed van de monopolies het sterkste is, en waar het gevaar voor nationalisatie niet dreigt, en anderzijds om op de meest afdoende wijze de wetenschappelijke en technische realisaties op gebied van petrochemie te benutten.

Zoals trouwens alle andere monopoliehouders geeft SHELL er de voorkeur aan haar raffinaderijen en petrochemische instellingen in geëvolueerde streken te vestigen, en niet in ontwikkelingslanden, omdat in de eerstgenoemde landen geschoolde arbeidskrachten véél goedkoper uitvallen, en de verbindingen er moderner zijn.

Zo bezit het consortium in Engeland, de V.S. en in Nederland de grootste petrochemische installaties ter wereld. Het petroleumcomplex van PERNIS (bij Rotterdam) behandelt jaarlijks 25 miljoen ton...

Toen de voormalige consortium-president LOUDON eens het woord voerde voor Amerikaanse specialisten terzake, deed hij opmerken dat het aandeel van West-Europa in de aankoop van Shell-produkten gestadig verhoogt, en dat dit tegen 1970, van 39 t.h. tot 43 t.h. zal gestegen zijn, vergeleken met 1964, terwijl het aandeel van de V.S. van 28 t.h. tot 24 t.h. zal teruglopen, dit van Zuid-Amerika van 10 tot 8 t.h. en dit van Canada van 5 tot 4 t.h.

Een der grootste oorzaken er van is de winning van aardgas. In de eerste plaats de massale voorraad in Noord-Nederland

(Groningen), de grootste van de kapitalistische wereld. Aardgas werd eveneens geprospecteerd in Duitsland en in Engeland.

De winning en de verkoop van het in Nederland gewonnen gas, kwam onmiddellijk onder de controle van de ROYAL DUTCH SHELL en ESSO-AMERIKA, die, samen opererend in de schoot van de "Nederlandse Aardgasindustrie (N.A.I.)" 50 t.h. van het in Groningen gewonnen gas controleren.

Ook de uitvoer van het nederlandse aardgas valt onder de controle van beide maatschappijen, die thans met alle middelen trachten op de markten van de invoerende landen vaste voet te krijgen. In België levert de N.A.I. het gas langs de belgische "DISTRIGAS" waarvan 1/3 der aandelen in bezit is van SHELL en ESSO-AMERIKA.

In Duitsland wordt het aardgas verkocht door de AG. RUHRGAS en AG. THYSSENGAS. Van eerstgenoemde maatschappij zijn 1/4 der aandelen in bezit van ESSO en SHELL, van laatstgenoemde de helft.

Er is de laatste jaren wel één en ander veranderd in de wereld. Meerdere landen, op weg naar ontwikkeling, die tevens petroleumproducenten zijn, werden politiek onafhankelijk. Om het hoofd te kunnen bieden aan de economische diktatuur van de monopolies, hebben zij zich verenigd in de "Organisatie van de Petroleumuitvoerende landen" en op hun beurt eisen zij thans van de monopolies een aanzienlijk gedeelte van hun winsten, onder de vorm van "royalties". Zo heeft in 1965 SHELL een akkoord gesloten met Iran, waarbij aan deze laatste 75 t.h. der winsten wordt uitgekeerd. Venezuela ontvangt 67 t.h.

Nu is die zogenaamde "winstverdeling" weer een zuivere vorm van bedrog vanzelfsprekend. Een zéér eenvoudig en algemeen toegepast trucje trouwens...

SHELL betaalt 75 t.h. (of 67 t.h.) op de door haarzelf fictief vastgestelde winstcijfers. Een "nevenmaatschappij" boort de petroleum, en verkoopt die aan een andere "nevenmaatschappij" aan een spotprijs. En terwijl het percentage vastgesteld wordt op de "winsten" voortkomende van die verkoop aan spotprijzentransactie, gaat de tweede "nevenmaatschappij" met het leeuwenaandeel aan winsten lopen, waarop geen "royalties" worden geheven.

Daarom is nationalisatie de enige manier voor de landen met petroleumreserves, om zich te beveiligen tegen genoemde afpersingen. Doch in dat geval stelt zich dan weer het probleem van de verkoop, want praktisch alle transportmiddelen, raffinaderijen en afzetgebieden bevinden zich in handen van de monopoliehoudende maatschappijen, die natuurlijk hun wetten dikteren.

Toch hebben de monopolies een enorme schrik voor nationalisatie. Laat sir LOUDON maar herhaaldelijk bevestigen en zweren dat zijn consortium niet aan politiek doet. Het is een feit dat de petroleumconsortiums de meest energieke maatregelen genomen hebben en nog nemen tegen elke poging om de eigendommen van buitenlandse maatschappijen te nationaliseren. Getuige hiervan zijn de diverse machtsgrepen en militaire interventies overal ter wereld waar petroleummaatschappijen belangen hebben: nabije oosten, midden oosten, zuid-oost azië, afrika en latijns amerika.

De onstandvastige politieke toestand in diverse landen heeft de petroleum concerns er toe genoodzaakt andere sectoren op te zoeken om hun kapitalen veiliger te investeren, in de eerste plaats wel te verstaan daar waar nieuwe energiebronnen voorhanden zijn.

ROYAL DUTCH SHELL neemt eveneens deel aan opzoekingen en toepassingen van de kernenergie, en aankoop en uitbating van uraniummijnen.

Terwijl voor de exploitatie van aardgas in Europa, de maatschappijen SHELL en ESSO broederlijk verenigd zijn, zijn deze maatschappijen op gebied van nucleaire energie geduchte rivalen.

ESSO verdedigt en behartigt terzake de Amerikaanse belangen, tzt. het monopolie dat de V.S. sinds de tweede wereldoorlog hebben op nucleaire brandstof. SHELL van haar kant is toegetreden tot een anglo-hollando-West Duitse vereniging, die tot doel heeft het Amerikaanse kernmonopolie te kelderen en te ondermijnen door uitbating van een goedkoper technisch procédé van recente uitvinding, dat er in bestaat het uranium te verrijken door middel van ultra-centrifugering.

Deze vereniging, opgericht in een klimaat van scherpe rivaliteit en gespannen politiek, heeft onlangs op haar beurt een nieuw internationaal consortium opgericht, het "U.C." waarvan SHELL en ROYAL DUTCH SHELL deel uitmaken.

In deze nieuwe internationale club houdt eerstgenoemde zich in hoofdzaak bezig met de opzoekingen en uitbatingen van uraniumbeddingen (samen met het internationaal mijnconsortium Rio Tinto). Ook op de medewerking van de belangrijke mijnvennootschap van Billiton, kan SHELL rekenen.

Tijdens de prospectie naar petroleum en aardgas, hebben de geologen van SHELL op talrijke plaatsen uraniumertslagen ontdekt, welke gebruikt worden in het voordeel van "U.C.", m.a.w. in het belang van het west-duits imperialisme.

Zo heeft SHELL uraniumlagen ontdekt o.a. in West-Iran, Angola, en Mozambique (samen met de westduitse Urangesellschaft), tevens in Borneo, evenals op het plateau in de noordzee.

Terwijl zij uit al deze uraniumbronnen naar hartelust kunnen putten, rekent SHELL erop nieuwe troeven in handen te hebben in haar strijd tegen haar voornaamste mededingers.

Terloops wijzen wij er ook op dat, volgens bepaalde clausules in het statutair akkoord, het "U.C." eveneens als onderaannemer mag handelen, zodat haar behandelingscentrales tevens buitenlandse bestellingen mogen verwerken. Wat betekent dat SHELL eigen reserves aan kernbrandstof kan bezitten, waardoor ze een verderfelijke rol kan spelen in geval van internationale politieke crisis.

Bondig samengevat kan dus gezegd worden dat SHELL-bonzen wel méér en andere doelstellingen nastreven, welke zich niet beperken tot het installeren van bescheiden service-stations op de verkeerswegen van west-europa.

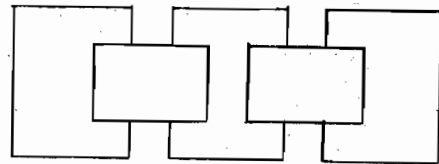
Moge het geweten en de gezonde zin
van de volken levendig worden, opdat
wij een nieuwe trap van het leven
zouden bereiken, waarvan de oorlog
als een onbegrijpelijke verdwazing van
de voorvaders verschijnt.

A. Einstein.

Jan Verwest

Tekening : Jan Verwest

KULTUUR

DEFOLIO - FOLIE

Witte vogels vliegen weer,
door mensenhand geleid,
als gieren in de lucht.

En,
na hun vlucht,
daalt,
over het levend land,
het zwart omfloerste doodskleed
neer.

De aarde is gewond,
nog weert zij zich,
in nood,
en schreit,
in nutteloos verweer :

Nog leven,
en reeds dood te zijn,
is erger
dan de stervenspijn.

Het leven stokt,
en stikt,
sterft af.

De aarde is dood,
begraven,
in haar eigen,
ongegraven
graf.

Alleen de naakte stammen
van de bomen zijn bewaard.

Eindeloze rijen katafalken,
waarin de vruchtbaarheid,
het leven zelf,
de mens,
ligt opgebaard.

Spitse takken steken,
kaal en vaal,
als uitgebrande dodenkaarsen,
miljoenen vingers
beschuldigerd naar de lucht,
waaruit,
door gruwelijk vernuft,
de dood,
inplaats van leven,
daalt.

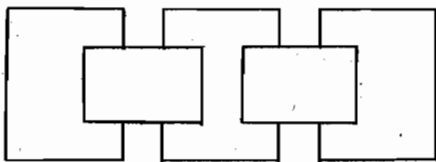
Defolio - folie.

Het wintert in de zomer.

Het vriest,
in onze koude,
koele,
kille,
ziel.

NAHON.

Kerstmis 1970.

POLEN

PRIJSVERHOGINGEN GEANNULEERD

Vanaf 1 maart moet de koopkracht in Polen netjes hoger liggen dan einde november 1970. Inderdaad, de regering heeft de prijsverhoging van 2 december ll., die aan de basis lagen van de erge sociale moeilijkheden, geannuleerd. De toen aangekondigde prijsverlagingen van zekere industriële produkten blijven echter behouden.

Aan de intussen verhoogde gezinsvergoedingen, pensioenen en lonen zal evenmin getornd worden.

Onze geschreven en gesproken pers heeft deze maatregel van de Poolse regering spektakulair genoemd.

Interessanter is vast te stellen dat deze belangrijke prijsverminderingen er gekomen zijn na talrijke besprekingen tussen de leidende instanties van het land en de vertegenwoordigers van de arbeiders uit de voornaamste bedrijvencentra.

Aldus lijken de door M. GIEBEK aangekondigde veranderingen inzake werkmethodes die moeten leiden naar actieve deelneming van de werkers in het beleid van het land, een begin van uitvoering te krijgen.

Volgens M. JAROSZEWICZ, Eerste Minister, werden de nieuwe maatregelen mogelijk gemaakt door een wezenlijke economische hulp van de Sovjet-Unie. Vermeend wordt dat de Sovjet-Unie, o.a., de bijstand die tot nog toe Polen aan het door de USA aangevallene Vietnam verleend tijdelijk voor haar rekening zal nemen.

Dit zou dan gelijk geven aan degenen die van oordeel zijn dat de economische moeilijkheden zeer zwaar moeten gezocht worden in de methode van beheer maar niet alleen daarin.

De internationale verplichtingen die de Poolse staat vanzelfsprekend heeft tenoverstaan van de landen en volkeren in strijd voor hun nationale onafhankelijkheid moeten waarschijnlijk zwaar op de economie van het land hebben gewogen.

De nieuwste besluiten, hoe positief ze ook mogen zijn, stellen natuurlijk geen einde aan de problemen die betrekking hebben op de industriële en landbouwproductie. Wel kunnen ze een nieuw en gunstig klimaat scheppen.

Dat iedereen zich in Polen daar rekenschap van geeft wordt bewezen door de intense discussie die er terzake gaande is, op regeringsvlak, in de politieke en syndicale organisaties en in de bedrijven. Ook dit lijkt een stap naar nieuwe en bredere vormen van democratie.

B.W.

DOS SANTOS IN ONS LAND

Op 9 tot 12 februari is de ondervoorzitter van de Frelimo, (het bevrijdingsfront voor Mozambique), Dos Santos op bezoek geweest in België. Hij kwam hier op uitnodiging van de BUUV en het Belgisch comité voor de Portugese koloniën. Hij heeft onder andere een perskonferentie gehouden die een ruime weerklank gekregen heeft in de pers, waar hij onder andere gewezen heeft op de Belgische medeplichtigheid aan het Portugees kolonialisme, en heeft gesproken voor BRT en RTB. Hij werd ontvangen door een aantal personaliteiten van de EEG, door sekretaris-generaal Debunne van het ABVV, en door het ABVV Luik, waar hij een som van 100.000 frank gekregen heeft ten voordele van de drie bevrijdingsbewegingen in de Portugese koloniën in Afrika. Na zijn bezoek in België is hij doorgereisd naar Nederland, waar hij onder andere gesproken heeft tegen het houden van de algemene Natovergadering in Lissabon.

Het is verheugend op te merken hoeveel belangstelling dit bezoek gewekt heeft, alhoewel het onmiddellijk kwam na dat van Neto van het Angolese bevrijdingsfront. De publieke opinie begint zich blijkbaar meer dan vroeger bewust te worden van de echte vraagstukken van de derde wereld, zoals de uitbuiting, minstens dan toch in zijn kolonialistische vorm.

't Kan verkeren...

Het aartsbisdom van Avignon heeft bekendgemaakt dat E.H. Gabriel Amblard, priester van het bisdom Avignon, die kandidaat is bij de gemeenteraadsverkiezingen op de lijst van de Franse Kommunistische Partij, dit slechts doet onder zijn persoonlijk engagement.

De bekende zanger Jean Ferrat doet dit eveneens te Antraigues (Ardeche) in de gemeente waar hij sinds verscheidene jaren woont.

Verheugend nieuws!

Bij het te perse gaan van dit nummer vernamen wij dat ons ministerie van Landsverdediging een brochure uitgegeven heeft betreffende militaire uitgaven van België. Daaruit blijkt dat ons dierbaar vaderland vorig jaar slechts 3.784 frank per inwoner heeft uitgegeven aan wapens, wedden van generaals en andere beroepsmilitanten, ets. Dit is veel minder dan Nederland, dat 4.198 frank per inwoner uitgeeft, en dan Groot-Brittannië, met meer dan 5000 frank per inwoner. De laatste drie jaar heeft België slechts 3,3 t.h. van zijn nationaal produkt verkwest aan dergelijke rommel, en de bewapeningsuitgaven stijgen zelfs trager dan dat nationaal produkt. Hiervoor onze hartelijke gelukwensen aan de verantwoordelijke instantie: ze gaan in de goede richting. Maar we hebben nog een lange weg af te leggen, die 3,3 t.h. van het nationaal produkt is dan nog altijd bijna dertig MILJARD frank; het zal tegen het huidige tempo nog lang duren eer die herleid zijn tot nul frank.

N.B.

Als we rekenen dat de werkende bevolking van ons land één derde bedraagt van de totale bevolking, dan betekent dit in elk voor hen voor 3×3.784 is 11.352 frank per jaar goederen produceert om ze te laten verkwesten door het leger. Maar met het gat in de rekening van de ZIV weten ze geen raad.

HET GEHEIM VAN ONS SUCCES

De activiteiten van de HUMANITAIRE WERKGROEP X breiden zich voortdurend uit, in de breedte en in de diepte.

Men vraagt ons dikwijls naar het geheim van ons succes. Het is eenvoudig, wij geloven in wat wij zeggen, wij geloven in wat wij doen, en vooral wij doen wat wij zeggen.

Geen holle frasen, geen gratieuze woorden. Onze overtuiging in onze principes is onze sterkte.

Daarmee overtuigen wij onze medewerkers.

Daaruit putten wij de durf en de energie om aan iedere deur te kloppen. Wij vroegen, en vragen steun aan alle Vlaamse Provincieraden, aan de organisatoren van 11.11.11 en aan Derde-Wereld-Beweging, aan katholieken en socialisten, aan liberalen en kommunisten.

Iedereen staat verbaasd, onbegrijpend. Een eerste reactie is dikwijls negatief. Dan proberen wij opnieuw, tot de mensen overtuigd geraken dat wij WERKELIJK ONAFHANKELIJK zijn en door ALLE zuilen heen willen samenwerken met ALLE mensen van goede wil.

In januari 1971 ontvingen wij bijna tegelijk een subsidie van de Provincieraad van West-Vlaanderen (8.000 F) en een storting van de Kommunistische Partij van België (10.000 F). Was dit twee jaar geleden denkbaar in ons land ?

We hebben in januari 1971 ook brieven gezonden aan vooraanstaande personen uit de katholieke kerk, het humanistisch verbond en de protestantse kerken, om hen te vragen tot een comité van prominenten toe te treden.

Dit comité ZAL er komen, omdat de bewuste solidariteit op de meest efficiënte wijze propageren, niet met woorden maar met daden.

Gedaan met beate liefdadigheid bij ons vervangen door "verdomde plicht", gestoeld op inzicht in de economische wereldsituatie.

MAAR EEN VERDOMDE PLICHT OM IETS TE DOEN !

Woorden zijn te goedkoop voor ons !
Utopia ligt te ver voor ons !

De radicale jongeren halen over onze werking hun schouders op. Derde-Wereld-Beweging, die wij tegelijk met 11.11.11 om steun vroegen, argumenteerde haar weigering met een "wij hebben medicamenten naar El Fatah gestuurd, zo helpen wij niet alleen de mensen, maar ook de revolutie vooruit."

Een S.J.W.-verantwoordelijke zei mij eens : "Vietnam interesseert ons niet meer. Het is niet dienstig voor de nakende revolutie van hier. En zonder revolutie hier, kan je de problemen van ginder niet oplossen."

We begrijpen het radicalisme van de jeugd, zonder het te delen. Wie heeft gelijk ?

Wij gelon niet in een enige, eeuwige waarheid. Wij weten niet hoe de wereld er binnen 20 jaar zal uitzien.
Wait and see ? Neen ! ! !

Want wij GELOVEN dat het zonder intermenselijke en bewuste solidariteit niet kan in deze wereld. Daarom zetten wij deze solidariteit in adequade daden om, door alle zuilen en door alle partijen heen.

Iedereen die ons in deze geest wil helpen, is welkom.

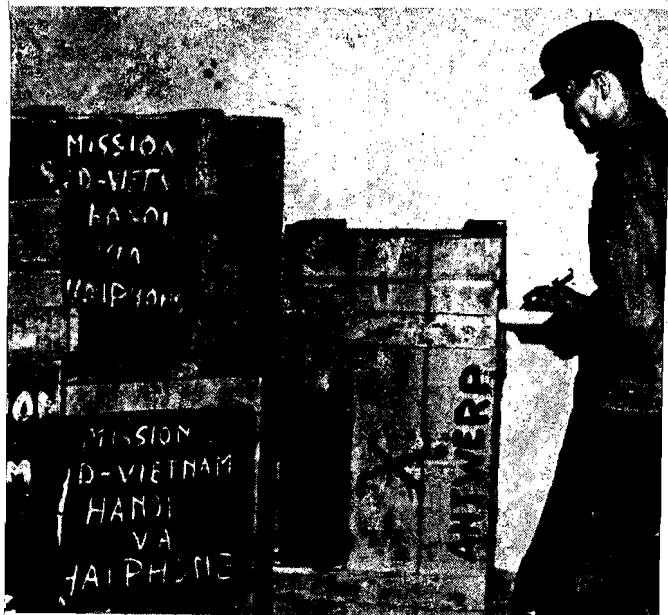
Wij geloven in wat wij zeggen, hier en nu, ook al bestaat er geen enige en eeuwige waarheid.

Wij geloven in wat wij doen.

En wij doen wat wij zeggen.

Dat is het geheim van ons succes !

Humanitaire Werkgroep X

Uit Hanoi : foto van het persagentschap van het Nationaal Bevrijdingsfront. Enkele van de kisten van de voorjaarsverzending 1970. Op de rug van de foto staat een tekst bestemd voor de Vietnamese kranten :

"Gift van de organisatie Humanitaire Werkgroep X, België, bestaande uit antibiotica voor het Zuid-Vietnamese volk."

Ontvangen steun voor medikamentenaankoop in januari :

1. Stortingen van leden	
Klinieken Saigon	2.000 fr.
Klinieken FNL	4.650 fr.
Formule 50 t.h.	9.766 fr.
2. Afrekening Manteau (BBX)	1.284 fr.
3. Subsidie Prov. West-Vlaanderen	8.000 fr.
4. Storting KPB	10.000 fr.
5. Storting Med. Com. Nederland	1.284 fr.
6. Vignetten	3.135 fr.
TOTAAL	40.119 fr.

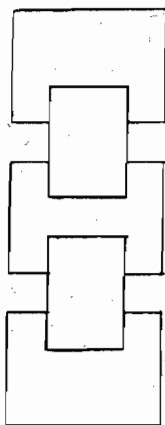
ZWEDEN STEUNT ZWART AFRIKA

Zweden zal dit jaar ongeveer 80 miljoen BF schenken aan verschillende Afrikaanse instellingen die strijden tegen kolonialisme en apartheid.

Ook de bevrijdingsbewegingen van de Portugese koloniën zullen belangrijke steun ontvangen

WERELDRAAD KERKEN VERHOOGT HULP

Dr Carson Blake heeft verklaard dat, in het raam van de strijd tegen het racisme, de Wereldraad van Kerken besloten heeft zijn hulp aan de verschillende bevrijdingsbewegingen in de derde wereld op te drijven. Deze hulp die tot heden 200 miljoen dollar bedraagde zal worden opgedreven tot 500 miljoen.

CENTRUM
ORIENTATIE
LATIJNS
AMERIKA
TE ROERMOND

BIJDRAGE VAN HET COLAM

LATIJS-AMERIKA ROEPT OM SOCIALE VERANDERINGEN

De samenleving in Latijns-Amerika heeft al heel wat veranderingen ondergaan. Ze werden veroorzaakt door factoren van binnen uit zowel als van buiten af.

Maar alle tot stand gekomen wijzigingen lieten tot nu toe de grondstructuur van de samenleving ongemoeid. In feite waren het verschuivingen binnen de sociale elite-groepen, zodat met recht gezegd kan worden :

LATIJS-AMERIKA IS NIET GRONDIG VERANDERD EN ONTWIKKELD.

Echte ontwikkeling is niet alleen méér produceren, of zelfs het inkomen per hoofd doen toenemen. Een echte integrale verandering houdt in, dat er een wijziging komt, die zorgt, dat de groei het welzijn kan brengen voor **HEEL DE SAMENLEVING**.

Welnu : de veranderingen, waar Latijns-Amerika **NU** voor staat, houden in, dat de meerderheid van de bevolking, die tot nu toe buiten de samenleving heeft gestaan, die **MARGINAAL** was, zich gaat aandienen, en haar aandeel opeist in de sociale veranderingen, die de grondstructuur van de samenleving aantasten.

DE "ONAFHANKELIJKHEID"

Voor de grote massa van de bevolking heeft de "onafhankelijkheid" van omstreeks 1810 geen verandering gebracht in hun situatie : ze bleef staan buiten de politiek, de economie, de cultuur.

De onafhankelijkheid was niet gericht op het algemeen welzijn, maar op een bepaalde groep, die toch al de macht in handen had.

Na de onafhankelijkheid is in Latijns-Amerika de vestiging van buitenlandse ondernemingen een veel voorkomend verschijnsel geworden. Het ongeluk is geweest, dat de landen daar telkens weer grote sommen leenden voor onproductieve doeleinden, want na de strijd was de schatkist leeg. Soms gebeurde dat met de opbrengst van een mijn als onderpand, zo kwamen steeds meer bodemschatten in vreemde handen.

De onafhankelijkheid is niet het begin geweest van een sociale omwenteling : het onafhankelijke Latijns-Amerika heeft de mentaliteit uit de koloniale tijd bewaard.

Maar deze samenleving is **NU** op het punt gekomen, waar ingrijpende veranderingen moeten en zullen komen.

SOCIALE VERANDERINGEN.

De samenleving verandert van patroon.

De snelle bevolkingsaan groei stelt de maatschappij voor een aantal geheel nieuwe vraagstukken.

De structuur van het grondbezit is er oorzaak van, dat de boeren van het platteland geen kans hebben om hun bezit uit te breiden. Hun gezinnen komen klem te zitten. De bronnen van inkomsten blijven achter bij de gezinsuitbreiding. Vandaar de trek van het platteland naar de steden, waar werk en geld zal zijn. De steden groeien onevenredig snel.

Door het intensiever contact met de steden, door communicatie via radio (transistor), onderwijs, wordt het isolement van het achterland doorbroken en opgeheven.

DIT IS EEN VAN DE REDENEN, DAT MEN ZICH BEWUST BEGINT AF TE VRAGEN, IN WELKE SITUATIE MEN EIGENLIJK LEEFT, EN HOE MEN TOT GROTER RECHTVAARDIGHEID KAN KOMEN.

En dat is dan, wat Josue de Castro heeft genoemd : "het grote probleem van Latijns-Amerika : **DE BEWUSTWORDING**".

De grote tragedie van Latijns-Amerika is, dat de bevolking haar politiek bewustzijn heeft verworven, **ZONDER ENIGE PARTICIPATIE AAN DE ECONOMISCHE VOORUITGANG**.

Dat is de tragedie van het volk ; maar het is tevens zijn grote kracht.

MARGINALITEIT.

Naar een omschrijving van I. Rosier is iemand "marginaal" als hij binnen zijn samenleving niet kan komen tot een normale zelfverwerkelijking, of wanneer hij niet dezelfde rechten heeft als de andere leden van de samenleving.

De "sociale marginaliteit" is een algemeen verschijnsel in de Latijns-Amerikaanse maatschappij. De gewone man heeft geen ander kapitaal dan zijn eigen lichaamskracht. Hij heeft geen middelen om zich door het leven te slaan ; hij is dood-arm.

Ofschoon de "marginalen" numeriek de meerderheid van het volk vormen, hebben ze in feite tot nu toe weinig of geen invloed in het officiële leven van het land.

STREVEN NAAR HERVORMING.

Latijns-Amerika heeft talrijke stromingen gekend, die hervormingen beoogden, en daarin het volk wilden betrekken. Verschillende van die stromingen hebben wel wat tot stand gebracht, maar geen ervan heeft de feodale structuur gewijzigd.

Telkens staan er "leiders" op, die zich richten naar verschillende modellen: populisme, castrisme, communisme, democracia cristiana, militarisme. Maar tot nu toe hebben ze niet kunnen bereiken, dat de marginaliteit van het volk werd opgeheven.

Het is een taak van de politiek, de meerderheid van de bevolking de plaats te geven, die haar toekomst in de ontwikkeling van de samenleving. Maar dat gaat zeer moeizaam.

De reden daarvan is vooral, dat de Partijen niet als doel hebben de collectieve vooruitgang van een sociale klasse, maar vooral het eigen belang van individuen of kleine groepen. Het grote struikelblok blijft het "intern kolonialisme": de ontwikkelde gebieden van een land leven van de achtergebleven gebieden van het eigen achterland.

Het valt niet te ontkennen, dat er veranderingen hebben plaats gehad op het gebied van de infra-structuur, dat de industrialisatie toeneemt, en dat onderwijs en gezondheidszorg vooruit gaan. Maar de veranderingen, die tot nu toe hebben plaats gehad, zijn allemaal binnen de vroeger gegroeide feodale structuur gebleven.

Zeer scherp formuleert Josué de Castro de situatie als volgt: "Latijns Amerika is een kasteel uit de feodale tijd, met een moderne façade: deze verandert het oude kasteel niet, maar verhindert alleen, dat het plotseling ineen stort."

Het is merkwaardig, dat de elite steeds veranderingen toestaat, maar altijd binnen de grondstructuur.

Ook de militaire regeringen gebruiken het anti-amerikanisme en het economisch nationalisme in Latijns-Amerika voor hun eigen ambitieuze doeleinden. Deze instrumenten zijn bijzonder geschikt, om het wezenlijke van de kapitalistische structuren te handhaven. Door de oorlog te verklaren aan de Amerikaanse kartels, kunnen de militaire regeringen

een heel aantal mensen achter zich aan krijgen, waaronder rechtse nationalist, elementen uit het reformistische kamp, en overlopers van de linkse zijde.

Maar voor het arme volk verbetert er niets.

NIEUWE OPBOUW VEREIST.

De veranderingen, die door een groeiend aantal Latijns-Amerikanen en ook door een groeiend percentage van de Marginale bevolking gevraagd worden, houden een ontwikkeling in, die een breuk betekent met het verleden. Zij eisen de opbouw van een natie, waar de gemeenschap als geheel bij betrokken is, en niet slechts een beperkte groep hieruit. Er wordt dan ook gewerkt aan de bewustmaking van de bevolking, de politisering ervan, en het scheppen van kanalen om de omwenteling op te kunnen vangen.

BESLUIT.

In Latijns-Amerika is een sociale structuur gegroeid, waardoor de grote meerderheid van het volk buiten de maatschappelijke ontwikkeling is komen te staan.

In de loop der tijden hebben er sociale veranderingen plaats gevonden, die de gegroeide grondstructuur in genen dele aantasten.

MAAR DE VERANDERINGEN, WAAR HET NU OM GAAT, BEOGEN, DAT NIET EEN KLEINE MINDERHEID DE ONTWIKKELING STUWT EN DRAAGT, MAAR DAT DE GROTE MEERDERHEID VAN DE BEVOLKING, DIE NU NOG ALS MARGINAAL MOET WORDEN BESCHOUWD, DE VERANDERINGEN TOT STAND BRENGT EN ER MEDE PROFIJT VAN TREKT.

Jan van Rijsbergen.
Roermond.

DEAN REED WAST DE AMERIKAANSE VLAG

De beroemde Amerikaanse zanger en filmspeler, Dean Reed, die, zoals men weet, aan talrijke internationale bijeenkomsten voor de vrede heeft deelgenomen en ook zijn medewerking heeft verleend aan de actie voor de verdediging van het volkenrecht is in december jl. voor de Chileense televisie opgetreden. Op 31 december heeft hij voor de deur van de ambassade van zijn land, gelegen in het centrum van Santiago een Amerikaanse vlag gewassen na eerst met luide stem de volgende verklaring te hebben gelezen:

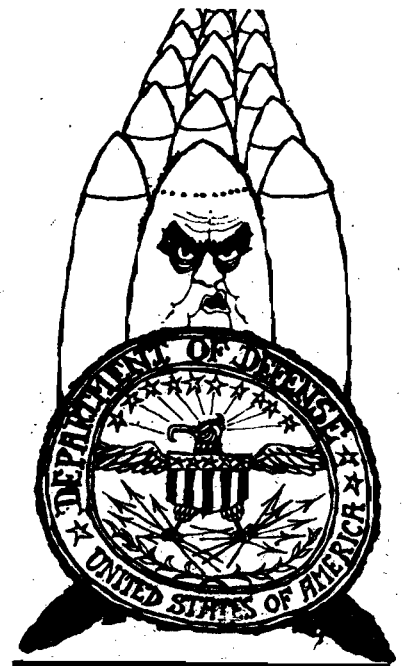
"Deze Amerikaanse vlag is besmeurd met het bloed van Amerikaanse zwarten vermoord door de Amerikaanse politie in een roes van rasmoordcampagne. "Deze vlag is besmeurd met het bloed en de tranen van miljoenen mensen die in Zuid-Amerika, Azië en Afrika in de diepste ellende leven.

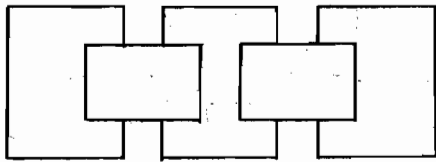
"Deze vlag is besmeurd door de Amerikaanse regering die de basisprincipes van het ontstaan van deze banier, zinnebeeld van vrijheid en democratie voor alle volkeren, heeft verraden.

Deze daad van Dean Reed heeft enorm opzien gebaard en zij is het voorwerp geweest van artikels en foto's op de voorpagina's van alle kranten en commentaren voor radio en televisie.

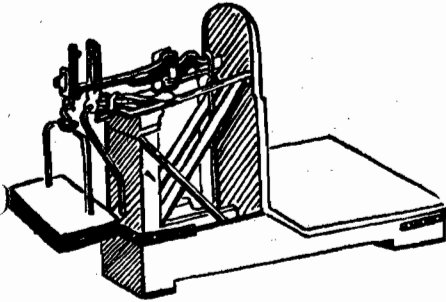
De Chileense beweging voor de vrede heeft geestdriftig gereageerd op het moedig gebaar van de Amerikaanse akteur.

(Uit C.D.L.P.-Helsinki)

CIJFERS

Ranglijst Amerikaanse topoorlogscontracten 1970.

Het Pentagon heeft onlangs een lijst vrijgegeven van de 25 grootste oorlogscontractanten voor het belastingsjaar 1970 (eindigend 30 juni 1970).

Rang-orde	naam oorlogs-kontraktant	miljoen \$
1.	Lockheed Aircraft Corp	1.847
2.	General Dynamics	1.183
3.	General Electric Co	1.000
4.	American Teleph. & Tel.	933
5.	McDonnell Douglas	882
6.	United Aircraft	873
7.	North Americ. Rockwell	707
8.	Crumman Corp.	660
9.	Litton Industries	543
10.	Hughes Aircraft Co	496
11.	Ling-Temco-Vought, Inc.	479
12.	Boeing Co	474
13.	Textron	430
14.	Westinghouse Electric	417
15.	Sperry Rand	398
16.	Honeywell	397
17.	General Motors	385
18.	Raytheon	379
19.	Ford Motor Corp	345
20.	AVCO Corp	269
21.	American Motors	266
22.	RCA Corp	262
23.	General Tire & Rubber	261
24.	IBM	256
25.	Raymond Morrison Knudsen	256

(Guardian, (NY), 2-1-'71)

Amerikaanse belangen in Oost- en Zuidoost Azië (zonder Indo-China)

Hongkong	Investerings	185 miljoen dollar
Indonesië	Investerings	323 miljoen dollar
Japan	Investerings	1150 miljoen dollar
	Handel	7600 miljoen dollar
	Troepen	40.000
Okinawa	Investerings	250 miljoen dollar
	Troepen	45.000
Fillipijnen	Investerings	668 miljoen dollar
	Handel	775 miljoen dollar
	Troepen	30.000
Singapore	Investerings	175 miljoen dollar
	Handel	266 miljoen dollar
Zuid-Korea	Investerings	175 miljoen dollar
	Handel	842 miljoen dollar
	Troepen	55.000
Taiwan	Investerings	175 miljoen dollar
	Handel	586 miljoen dollar
	Troepen	10.000
Thailand	Investerings	196 miljoen dollar
	Handel	314 miljoen dollar
	Troepen	45.000

(Cijfers over investeringen bevatten nieuwe projecten bijgewerkt tot nu. De handel is de totale jaarlijkse handel met de VS in het jaar 1968) (Leviathan, juni '70).

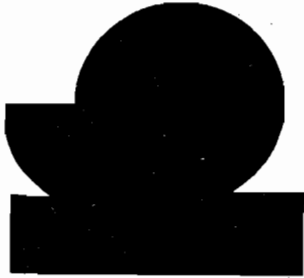
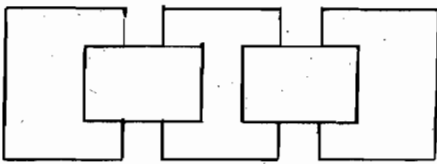
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

WIJ EN ONZE BUREN.

Tenoverstaan van de inwoners uit de buurlanden staan wij er als volgt voor :

	België	W: Duitsl.	Frankrijk	Gr. Brit.	Zweden
	t.h.	t.h.	t.h.	t.h.	t.h.
Badkamers	44	77	56	88	83
Centr. Verwarm.	21	30	36	15	91
Stromend Water	85	96	95	99	99
Woningen geb. voor 1900	16	20	43	25	9
tussen 1900 en 39	34	28	17	35	9
Meer dan 5 kam.	67	26	35	66	31

Wat het gebrek aan comfort betreft is, met uitzondering van Groot-Brittannië inzake verwarming, ons niemand de baas. Deze gegevens werden samengebracht bij een enquête van Reader's Digest"

VREDESINITIATIEVEN

MEVROUW NGUYEN THI BINH TE BRUSSEL.

In ons vorig nummer publiceerden we reeds enkele fotos van de meeting van 29 januari 1971 in de madeleinezaal te Brussel, ingericht door het nationaal Vietnamkomitee en de Vereniging der Demokratische Juristen. Spreker van de avond was Mevrouw Nguyen Thi Binh, minister van buitenlandse zaken van de voorlopige regering van Zuid-Viëtnam, en leidster van de delegatie van het Nationaal Bevrijdingsfront op de besprekingen van Parijs.

Na de inleiding van staatsminister Rolin, werd een lezing van Mevrouw Thi Binh voorgedragen door haar secretaresse, daar zij zelf te vermoeid was om te spreken. Daarin werd voornamelijk gehandeld over de voorstellen van het Nationaal Bevrijdingsfront op de conferentie van Parijs, en de reactie van de Amerikaanse machtshebbers ertegenover.

Verder analyseerde zij het demagogisch karakter van Nixons vietnampolitiek, die om elektorale redenen vrede belooft, maar in feite de oorlog steeds intensiveert, door zwaardere bombardementen, uitbreiding van de chemische oorlogsvoering, en uitbreiding van de oorlog tot de andere landen van Indochina, in kader van de zogenaamde "vietnamisering"

Met een allusie op de aan gang zijnde Apollo-vlucht naar de maan, vatte zij het failliet van de Amerikaanse oorlogspolitiek in Viëtnam als volgt samen: "zij zijn er wel in geslaagd de maan te veroveren, maar hun onderneming in Viëtnam doet denken aan de man uit het Viëtnamese spreekwoord, die de maan wilde vissen uit de oceaan."

De avond werd besloten met een aantal vragen aan de minister, die meestal duidelijk konden beantwoord worden met verwijzing naar het programma van het Nationaal Bevrijdingsfront. Zo werd onder andere gevraagd welke de politieke ideologie was van het NBF, waarom mevrouw Thi Binh beklemtoonde dat het front werkelijk een front van nationale eenheid is, waar dertig verschillende organisaties deel van uitmaken en dat het front als dusdanig geen enkele politieke lijn wil opleggen aan het land. Het front vecht slechts voor een vrij en neutraal Viëtnam, en laat aan het volk zelf de keuze van het politiek regime na de bevrijding. De neutraliteit waarvoor ze strijden, bepaalt mevrouw Thi-Binh als "niet-ingerentie, geen allianties met vreemde machten of buitenlandse militaire basissen, en vreedzame betrekkingen, op politiek gebied met alle volkeren, maar dan op basis van gelijkheid en wederzijds respect, en niet met geweld opgelegd.

Op de vraag wat de houding van de katholieken en boeddhisten is tov. de Amerikaanse agressie en het Nationaal Bevrijdingsfront, wees de minister erop op het brede karakter van het Bevrijdingsfront, wees de minister terug op het brede karakter van het front, waarvan ook boeddhistische organisaties deel uitmaken, en op de groeiende tegenstand in katholieke milieus, tegen de huidige regering en de Amerikaanse interventie.

Op een vraag die duidelijk bedoeld was om mevrouw Thi Binh partij te doen kiezen voor een bepaald land en regime ("Van welk land krijgt het NBF het meest steun") hield zij vast aan het neutraliteitsbeginsel van het bevrijdingsfront, en verklaarde dat dit front voor geen enkel partij kiest, maar alle hulp aanvaardt om van het even wie het steunt in zijn rechtvaardige strijd.

We kunnen wel niet zeggen dat België die strijd gesteund heeft daarvoor

hebben onze totnogtoe bijna volledige pro-amerikaanse berichtgevers wel gezorgd, maar zelfs hierin begint verandering te komen: zelfs onze meest conservatieve kranten beginnen te twifelen aan de rechtvaardigheid, of minstens toch aan het nut, van de Amerikaanse onderneming in Indochina. Het gezond verstand kan toch niet altijd blijven zwijgen. Misschien komt het ooit wel zover dat zelfs onze regering zich gaat distancieren van deze politiek, maar ik vrees dat dit nog niet voor morgen is.

Op 13 februari richtte de BUVV afdel. Harelbeke een voordracht in over Angela Davis. Voor een veertigtal aanwezigen behandelde de spreker, Paula Burghgraeve het leven van deze militante, en de politieke en economische achtergronden ervan: de toestand van de kleurlingen in de USA, de Black-Panther beweging, en de onmenselijke repressie van het politieapparaat tegen alles wat maar iets wil veranderen aan de bestaande toestanden. Spreker maakte duidelijk dat het hele proces tegen Angela Davis een voorbeeld is van deze repressie, die militante strijders voor een betere samenleving kracht uit de weg ruimen met gerechtelijke moord als het op een ander niet lukt door broodroof of andere "minder drastische" middelen. De voordracht werd besloten met een discussie, waarin heel wat belangrijke politieke problemen naar voor kwamen, zelfs dat van het onvermijdelijke midden-Oosten.

De BUVV heeft volgend telegram gestuurd naar onze minister van Buitenlandse Zaken Harmel:

"De BUVV vraagt aan de minister van Buitenlandse Zaken, dat de Belgische regering zou tussenkomen als lid van de Nato bij de regering van de Verenigde staten tegen de escalatie van de agressie in Laos en Kambodja, die ingaat tegen de internationale wetten en de akkoorden van Genève van 1962. Deze daden hebben slechts als doel de neutraliteit van Laos te doorbreken, en Zuid-Viëtnam te verpletteren, niettegenstaande vredesbeloften, en de beloofde terugtrekking van troepen door president Nixon.

Isabelle Blume
René Klutz
André Desmet

EVEN UW AANDACHT VOOR BRAZILIE

BEVOLKING : 78.209.000 inwoners (19 per km²).³

Geboortecijfer 45, sterftcijfer 13 per 1000 inwoners (1960). 45 procent van de bevolking leeft in de steden.

HOOFDSTAD : Brasilia (sedert april 1960) 260.000 inwoners. Steden met meer dan 1 miljoen inwoners : Sao Paulo 5.535.000, Rio de Janeiro 4.200.000, Belo Horizonte 1.081.000.

RASSEN : 62 procent blanken (van Portugese, Italiaanse en Spaanse afkomst), 26 procent mulatten, 11 procent negers, 1 procent Japanners en ong. 100.000 Indianen.

GODSDIENSTEN : 93 procent rooms-katholieken, 4,25 procent protestanten.

Minderheden van orthodoxen, boedhisten, joden (130.000) en animisten.

ONDERWIJS : in 1960 was 54 procent van de bevolking van 5 jaar en ouder analfabeet.

NATIONAAL INKOMEN : 12.660 BF. per jaar en per hoofd van de bevolking.

STAATSVORM : Militaire regering. Geen persvrijheid.

GROOTGRONDBEZIT : 2 procent van de totale oppervlakte wordt bewerkt. 45 procent van de uitgebete landbouwgrond is het bezit van eigenaars met meer dan 1.000 ha waarvan 15 procent met meer dan 10.000 ha.

EKONOMIE : meest geïndustrialiseerde staat van het kontinent. Grootste wereldproductie van koffie (1.500.000 ton).

Belangrijke produktie van bananen, maniok, katoen, suikerriet (61.000.000 ton), cacao enz.

Belangrijkste ontginnigen : mangaan, ijzer, bauxiet, koper en nikkel.

Vierde veestapel van de wereld.

Noord-Amerikaans kapitaal : meer dan 35 procent van het totaal der vreemde fondsen. In dertien jaar (1947-1960) hebben de V.S. aan Brazilië 1.814 miljoen dollar geleend en, volgens bevoegde schattingen, 3.481 miljoen dollar uitgetrokken (1.022 aan terugbetalingen en 2.459 aan winst).

Door een militaire staatsgreep in maart 1964 werd president Goulart aan de kant gezet en vervangen door een generaal. Sedert 1966 werden krachtens een presidentieel besluit slechts twee partijen toegestaan : de regerende Alianca Renovadora Naacional (ARENA) en de Movimento Democrático Brasileiro (MDB).

In december 1968 werd aan het laatste restje democratie een zware klap toegebracht. Een groot aantal parlementariërs, hoge ambtenaren, journalisten en hoogleraren werden aangehouden of van hun functie ontheven. In april 1969 werd nogmaals een groot aantal parlementariërs "gezuiverd" waaronder niet alleen leden van de oppositiebeweging MDB maar zelfs van de regeringspartij ARENA.

Het gewelddadig verzet onder alle vormen bleef niet uit ; in de steden vonden talrijke bankovervallen plaats en branden werden gesticht in radio en tv-stations. In juli 1969 werd te Sao Paulo de Amerikaanse ambassadeur ontvoerd om te worden ingeruild tegen de vrijlating van vijftien politieke gevangenen. Sedert begin 1970 wordt steeds harder opgetreden, niet alleen tegen de "kommunistische subversie"

maar ook tegen de progressievegeestelijkheid. Het Braziliaanse regime is volgens het rapport van een Zweeds journalist, die in opdracht van de organisatie Amnesty International een bezoek aan Brazilië bracht, op gebied van folteringen veel erger dan de andere Zuid-Amerikaanse landen.

Het Braziliaanse volk leeft in de diepste armoede in een "rijk" land, een land dat zoals talrijke Zuid-Amerikaanse landen een leger heeft opgericht en steeds maar verder uitbouwt als bescherming tegen een denkbeeldige buitenlandse vijand. In werkelijkheid heeft dit leger slechts één doel, namelijk de binnenlandse revolutie, de enige oplossing die een menswaardig bestaan aan het volk zou kunnen verzekeren, met geweld en folteringen de kop in te drukken.

Als besluit volgt hierna een verklaring van Mgr. H. CAMARA, aartsbisschop van Recife (Brazilië) aan een korrespondent van "Le Monde" : We hebben niet veel tijd om deze wezens aan hun onmenselijk leven te onttrekken. Het is een snelheidswedstrijd op leven en dood. Of we winnen deze door alle mensen van goede wil te betrekken; pers, religieuze groepen, politieke leiders, syndikaten die zich allen van hun paternalisme zouden moeten ontdoen, of we verliezen alles en dan zal niets meer kunnen gered worden.

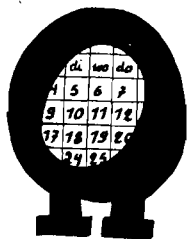
Ik hoop dat deze transformaties zich nog met pacifistische middelen kunnen voltrekken. Ik ben tegen het geweld maar ik begrijp het geweld. Ik heb eerbied voor de mensen die voor het geweld gekozen hebben. We moeten ons bewust zijn van onze fouten, en de fouten van de Kerk zijn enorm. De Kerk is lang een macht van aliënatie geweest.

Het is de waarheid. Het geloof moet niet het opium van het volk zijn, maar het moet van nu af aan bijdragen tot de bevrijding van de mens. Men heeft me lange tijd een Don Quichotte, een dromer genoemd. Maar tijdens de laatste bisschoppenkonferentie van Latijns-Amerika werd, dank zij de tussenkomst van de Paus, een resolutie aangenomen waarin de Amerikaans economisch-sociale toestanden werden veroordeeld. Het is een belangrijke stap voorwaarts. Vandaar moeten we tot daden overgaan.

Ik geloof dat de jonge Amerikaanse universitaireren aan het veranderen zijn. Het is ook hoogstnoodzakelijk want er zal geen sociale revolutie zijn in Latijns-Amerika zonder sociale evolutie in de V.S. De Amerikanen zijn fier over hun "Pax Americana". Zij willen geen moeilijkheden bij ons. Zij miskennen het zelfbeschikkingsrecht der volkeren. Zij komen tussen om hun belangen te verdedigen en bereiden een permanent militaire interamerikaanse interventiemacht voor. Onze regeringen, meer nog dan de Amerikaanse willen wat zij de "sociale orde" noemen behouden. Maar om welke orde gaat het? In feite gaat het om een gestructureerde sociale wanorde en om het behoud van de slavernij."

Moge deze noodkreet van een gezaghebbend Braziliaan de nodige weerklank vinden!

T. BAILLEUL

VAN WEEK TOT WEEK

Week van 11.1-17.1.71.

In Jordanië hebben gevechten plaats tussen Palestijnse commando's en het leger van Koning Hussein. Na de burgeroorlog vorige herfst zijn deze gebeurtenissen een nieuwe poging tot verdere liquidatie van de Palestijnse weerstand.

Uno-bemiddelaar Jarring maakt de voorstellen van Israël over aan de Arabische vertegenwoordigers in de Uno.

Te Teheran beginnen de onderhandelingen tussen de grote internationale petroleummaatschappijen en de petroleumproducerende landen van de Persische golf. Deze laatste eisen een groter aandeel in de opbrengst middels verhoging van de prijs en het belastingspeil. Terzelfdertijd voert Lybië afzonderlijke onderhandelingen vooral met Amerikaanse olietrusts.

Israëlische strijdkrachten voeren een belangrijke aanval uit tegen Palestijnse basis, 50 km binnen het Libanese grondgebied.

In Kambodja zetten Zuid-Viëtnameze troepen, gesteund door de Amerikaanse luchtmacht een offensief in om de weg terug vrij te maken tussen Phom-Penh en de haven Kompong-Son.

WEEK 18.1 - 24.1.1971.

Verschillende bomaanslagen hebben plaats tegen Sovjetische en Egyptische bezittingen in de VS door Zionistische organisaties.

Tegenover de eisen van de aardolieproducerende landen (OPEC), vooral dan Algerië en Lybië, vormen de oliemaatschappijen (vooral Amerikaanse) een coalitie. Voor de gelegenheid wordt de anti-trustwet door president Nixon opgeschort, en van Amerikaanse zijde druk uitgeoefend in de richting van de meer conservatieve OPEC-landen EMI (Italiaans) en ELF-ERAP (Frans) sluiten niet aan bij het kartel. Naast de onderhandelingen in Teheran hervatten de Frans-Algerijnse petroleumbesprekingen te Parijs na verschillende maanden over en weer gepraat.

Aanvallen van Kambodjaanse vrijheidsstrijders op de militaire basis en het vliegveld van Phnom-Penh veroorzaken grote schade waarbij de Kambodjaanse luchtmacht bijna totaal vernietigd wordt.

In zijn "State of the Union" spreekt Nixon over structuurveranderingen met het oog op "een nieuwe Amerikaanse revolutie", hij rept echter geen woord over de escalatie van de oorlog in Indochina en de kritieke economische situatie van de VS.

WEEK 25.1 - 31.1.71.

Na deelgenomen te hebben aan een arbeidersmeeting op de scheepswerven van Szczytno in Polen, heeft partijsecretaris Gürek een reeks ontmoetingen met arbeiders te Golansk. De stakers op de scheepswerven en van het openbaar vervoer van Szczytno hervatten normaal het werk.

In Oeganda wordt een reactionaire militaire staatsgreep gepleegd terwijl president Obote in het buitenland vertoeft. Generaal Amin wordt staatshoofd.

Amman verbiedt de Palestijnen elke actie tegen Israël vanop Jordaanse grondgebied.

De Oostpolitiek van Brandt wordt op het kongres van de CDU opnieuw heftig aangevallen.

Terwijl de situatie in Cambodja steeds slechter wordt voor het regime Lon Nol moet Washington na verschillende ontkenningen de aanwezigheid toegeven van Amerikaanse instructeurs.

Nixon legt het kongres een deficitair budgetontwerp voor, om de economie terug op dreef te helpen. Het voorziet ook in een belangrijke verhoging der militaire kredieten.

WEEK 1.2 - 7.2.71.

Duizenden Zuid-Vietnamese para's onder dekking van de Amerikaanse luchtmacht werden op de Bolaven-hoogvlakte in Zuid-Laos gedropt. Dit bericht bevestigt de geruchten die reeds enkele dagen te Saigon en Washington de ronde deden over een actie tegen de Ho-Chi-Minh weg, dit niettegenstaande het volledig stilzweigen van de VS en Z.-Vietnam en het embargo op de berichtgeving. Amerikanen en Zuid-Vietnamezen ontketenen een dubbel offensief langs de grens met Laos en in Kambodja.

Bij de onderhandelingen te Teheran komt het tot een breuk tussen de petroleumtrusts en de OPEC-landen. Deze laatste verwachten voor 15.2 een antwoord op hun eisen.

Na het failliet van Rolls-Royce gaat de Britse regering over tot nationalisatie van het verliesmakende gedeelte nl. de vliegtuigmotoren productie; de auto-fabrieken Rolls-Royce blijven privaateigendom. Ongeveer 18.000 arbeiders zullen afgedankt worden.

Verlenging van het wapenbestand in het Midden-Oosten tot 7 maart door de VAR. Terzelfdertijd doet president Soedat een voorstel tot heropening van het Suez-kanaal van de internationale scheepvaart in ruil voor een gedeeltelijke ontruiming door Israël van de Oostelijke oever van het kanaal.

In Polen heeft het 8e plenum plaats van het Centraal Komitee van de Verenigde Poolse Arbeiderspartij. Het keurt volledig de beoordeeling goed van de gebeurtenissen van december 1970 evenals de taken van de partij, gegeven door partijsecretaris Gürek. Gomulka wordt geschorst als lid van het CK.

Na enkele maanden relatieve kalmte komt het in Belfast (Noord-Ierland) opnieuw tot hevige straatgevechten tussen katholieken en Britse troepen. Er vallen 4 doden en tientallen gekwetsten.

WEEK 8.2 - 14.2.71.

Gesteund door de Amerikaanse luchtmacht vallen 20.000 Zuid-Vietnamezen Zuid Laos binnen. Washington beweert dat de gewapende interventie geen schending is van de neutraliteit van Laos en dat geen Amerikaanse troepen zijn ingezet. De volgende dagen wordt echter steeds duidelijker dat Amerikaanse officieren in feite de operaties leiden.

Ondertekening te Moskou, Londen en Washington door een aantal landen van het verdrag betreffende de denuklearisatie van de zeebodem. Alhoewel slechts een beperkte etappe op de weg naar ontwapening sluit dit verdrag toch 70 t.h. van de aardbodem uit voor de atoombewapeningswedloop. Frankrijk noch China zijn ondertekenaars.

Op de petroleummondehandelingen te Teheran wordt een vijfjarenakkoord afgesloten waarbij de landen van de Perzische Golf elk jaar over 500 miljard frank supplementaire belastingsinkomsten zullen kunnen beschikken.

De voorstellen van Jarring voor regeling van de crisis in het Midden-Oosten verwekken het ongenoegen van Israël; de reactie van de VAR is positief.

**"In naam van de
zwijgende meerderheid?"**

Affichen : 20 ex. voor 30 fr.

Poster : 30 fr. plus 3 fr. verzendingskosten

Poster : 30 fr. plus 3 fr. verzendingskosten

**GOOI DAT GEWEER
WEG JONGEN,
EN GA NAAR HUIS**

Affichen : 12 ex. voor 30 fr.

Poster : 15 fr. plus 3 fr. verzendingskosten